

Hanácké železářny a pérovny, a.s.
Prostějov

Náklad 6 000 ks

Titulní strana:
Scéna muzikálu
Bídnič: Christoph Weyers

Pod režijním vedením principála divadla Stanislava Moši se na zkušební číslo 3 rozjela práce na dlouho očekávaném projektu legendárního muzikálu na motivy stejnojmenného románu Viktora Huga BÍDNÍCI. Před publikem Hudební scény předstoupí umělci již 13. února 2009, aby se ve zkušebních divadla rozjela práce na další lahůdce světové muzikálové produkce EVITĚ.

Foto: Jieř Kratochvíl & Tino Kratochvíl

Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg

Les Misérables Bídnič

MUZIKÁL

Podle románu Viktora Huga

Režie
Stanislav Moša

Hudební nastudování
Jiří Petrdlík

Dirigenti
Jiří Petrdlík
Dan Kalousek
Igor Vavrda

Vokální nastudování
Karel Škarka

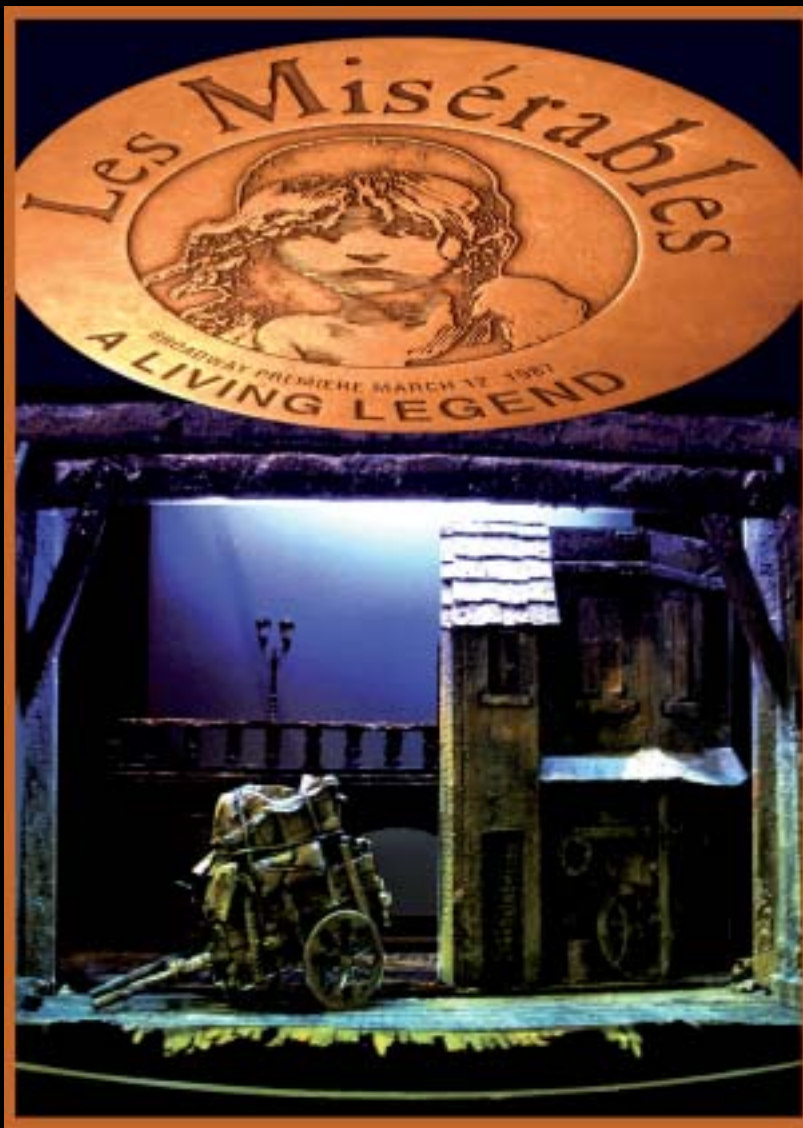
Scéna
Christoph Weyers

Kostýmy
Andrea Kučerová

V hlavních rolích
Petr Gazdík
Jan Ježek
a další

Grafické ztvárnění navrženo společností Dewynters plc, London.

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

stalo se mi to právě před rokem... zúčastnil jsem se divadelního festivalu „Sarajevská zima“ jako host – jako režisér inscenace muzikálu „Šumař na střěše“, který jsem ve Slovinsku zrežiroval pro jejich Městské divadlo v Ljubljani... Znal jsem předtím bosenská Sarajevo pouze ze zpráv – poprvé jako město XIV. zimní olympiády a po několika málo letech pak jako město obléhané, město uprostřed války... Ve své naivitě jsem nechápal, jak se z centra světového olympismu mohlo stát centrum válečné zvůle a jak k tomu světové moci mohly tak ostentativně a slepě mlčet... přátel mě po zkoušce na naše festivalové představení provázeli úžasnými uličkami neobyklého města, ve kterém vedle sebe po staletí žijí v unikátním společenství katolíci, pravoslavní, muslimové, židé i další jinak věřící, a já byl postupně zasvěcován do hrůz čtyřletého (duben 1992 - únor 1995) obléhání, kdy odstřelovači rafinovaně ukrytí na okolních kopcích stříleli do pokojného obyvatelstva a kdy se jim tak povedlo zabít na 11.000 lidí, z toho 1.600 dětí a zranit dalších 10.000 lidí... I jsem se v hrůze dozvěděl, že v případě, že jim vstoupili do jejich dalekohledu na pušce matka, či otec s dítětem, zvolili za svůj terč nejprve ono dítě, aby jejich „úder“ byl co nejvíce bolestivý... i jsem se dozvěděl, že vznikaly podrobné mapy bezpečných cest městem, které bylo stále „pod palbou“... i jsem viděl nepředstavitelné množství domů s rozstřílenými stěnami a s neuvěřitelným množstvím nezpochybnitelných ran této nesmyslně nenávislné války a na historických chodnicích uprostřed města schválně nespravované krátery po pumách i raketách, které na město neustále dopadaly a proti kterým zůstávaly veškeré bezpečné mapy neúčinnými... i jsem se dozvěděl, jak ve městě, kde kolikrát nebylo co jíst a nebylo čím topit, se jeho obyvatelé scházeli na divadelních představeních a jak společně četli v tom kterém dni novou poezii napsanou právě v tom obléhaném městě a jak pak společně plakali, když se jejich nepříteli podařilo ohněm nenávratně zničit městskou knihovnu... i jsem pak navštívil místo, kde byl zabit těmi „sedmi kulemi“ následník rakouského trůnu, a to místo se mi zdálo v souvislostech s novodobější historií tohoto města bodem tragického předznamenání jeho dalších neuvěřitelných a nekončících útrap...

A nyní, rok po mé návštěvě jsem opět objevil město Sarajevo na titulních stránkách novin... opět tam lidé v kruté zimě nemají ve svých domech čím topit a znovu mrznou... i se ptám přátel, co jejich divadelní festival a bude-li se konat, vždyť Rusové jim zavřeli kohoutky s plynem a v celém světě řádí ta hrozná finanční krize a v Pardubicích kvůli té světové krizi odstoupila Česká spořitelna ze své sponzorské pozice, kdy tamnímu divadlu měla pomoci v pořádání jejich každoročního Divadelního festivalu smíchu, (i když má ona „naše“ Česká spořitelna po 3. čtvrtletí nezdaněný zisk více než 13 miliard Kč!)... i jsem se dozvěděl, že lidé v Sarajevu bez divadla býti nemohou, že festival proběhne v nezměněné podobě, byť by diváci měli v divadelních domech zmrznout, ale že to se nestane, neboť v divadlech se nemrzne, byť by byla ta největší zima, neboť v divadlech zahřívají myšlenky a emoce a pláč a smích a žádná banka není tak zpozdilá, aby to nevěděla a nechtěla se při tom přihřát... i jsem se zaradoval a předávám tuto zprávu dál, neboť dobrých zpráv není nikdy dost!

V úctě ke kulturnímu, multikulturnímu a těžce zkoušenému Sarajevu

Stanislav Moša
Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Ředitel:
Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Lucie Broučková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
139. číslo
Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 1. 2009

Silvestrparty 2008

*Pavla Vitázková,
Erik Pardus,
Roman Onderka*

*Petr Gazdík, Lenka Janíková,
Viktor Skála, Roman Onderka*

*Silvestrovská jízda primátora
města Brna Romana Onderky*

Stanislav Moša

Eva Jedličková

Novoroční přípitek redaktorky Českého rozhlasu Marcely Vandrové, primátora statutárního města Brna Romana Onderky, ředitele SNIP&Co Jiřího Morávka, ředitele Městského divadla Brno Stanislava Moši a účastníků silvestrovské noci v Městském divadle Brno

Martin Havelka, Irena Konvalinová, Viktor Skála, Hana Holišová, Petr Gazdík, Pavla Vitázková, Erik Pardus

Bláznivý silvestrovský nápad ředitele SNIP&Co Jiřího Morávka

*Barbara Javorová,
Roman Onderka,
Stanislav Moša*

**16. BRNĚNSKÝ PŘEDVÁNOČNÍ GALAVEČER 20. prosince 2008
HOTEL VORONĚŽ BRNO**

Barbora Javorová, Roman Onderka

Zdeněk Junák, Jiří Morávek

*4tet
Jiří Škorpík,
Dušan Kollár,
Jiří Korn
a David Uličník*

Zdeněk Junák, Tomáš Matonoha

*Pavel Liška,
Zdeněk Junák*

Fotografie Heleny Dvořákové byla vydražena za 56 tisíc Petrem Hubaczem, předsedou představenstva ŽSD, Vítězež celé akce 16. brněnský předvánoční galavečer v celkové hodnotě 877.000 Kč byl určen Nadačnímu fondu KRTEK při dětské onkologii v Brně

Zdeněk Junák, Jiří Morávek

Jiří Morávek, Zdeněk Junák

Vlasta a Petr Duchoňovi

Foto: JEF Kratochvíl a Jiří Sláma

Radka Coufalová:

Jsem skřítkem,
co civí v údivu
na neobyčejnost přílivu,
na nekonečnost vesmíru
a na víru,
co silou oplývá
ve stínu slabých lidských zákonů,
jak nevinná čistá panna
stáhne záclonu,
to před nicotným světem
zatraceným,
před kterým i já jsem jen
skřítkem udiveným.

Rozdíl mezi životem a smrtí je ve schopnosti žasnout... (1952)

Švýcarský sochař, malíř, kreslíř a grafik Alberto Giacometti (nar. 10. října 1901 v Borgonovu). Giacometti byl ovlivněn jak neoimpresionismem, tak kubismem a surrealismem, nejdůležitější z jeho tvorby je období suprematismu. (Zemřel 11. ledna 1966 v Churu ve Švýcarsku).

Jitka Horčicová

Pavla Vitázková

Druhá premiéra komedie

VEČER TŘÍKRÁLOVÝ ANEB COKOLI CHCETE

31. prosince 2008

režie: Roman Polák

*Martin Havelka,
Irena Konvalinová*

*Aleš Slanina,
Michal Šebek,
Hana Holišová,
Radek Láska*

Erik Pardus

Hana Holišová

U ŠÁLKU KÁVY S JANEM TROJANEM JAROSLAV MILFAJT

Od loňského srpna je tento statný a urostlý chlapík šéfem výpravy Městského divadla Brno, od loňského listopadu je padesátníkem, tedy na vrcholu tvůrčích sil. Ve svém oboru patří v zemi ke špičce, ostatně divadla mu dávají zakázky nejen proto, že dovede vymyslet pěknou scénu, ale k tomu ještě... To se dočtete dále. Těžištěm jeho práce je samozřejmě zdejší divadlo, nicméně množství svých opusů prý raději nebude zveřejňovat, aby se neozval bernák. Ale to berte s humorem, dané povítě platí. Nevím, zdali bude rekapitulace jeho scén pro Městské divadlo Brno od roku 2003 úplná - Jak je důležité mít Filipa, Arkádie, Zahrada divů, Romance pro křídlovku, Nana, Oliver, Odysseia, Cikáni jdou do nebe, Čarodějky z Eastwicku, Markéta Lazarová, Jánošík aneb Na skle malované, Peklo. Na jevišti jsme ho viděli v roce 2005 jako Doktora Čerta v inscenaci Kdyby tisíc klarinetů. Pro svoji práci považuje za rozhodující názor režiséra, do textu se nijak nenoří. Jako „přidruženou výrobu“ ilustruje básnické sbírky režiséra Jana Borny.

Jak pracuje scénograf?

Jsou inscenace, na kterých pracuje celý rok. A na některých 14 dní (smích). Od jednoho menšího brněnského divadla jsem dostal 15. prosince scénář a 2. ledna musela stát scéna. Od návrhu k výrobě jsem měl 14 dnů včetně vánočních svátků. Premiéra byla, já ale byl, jak se říká, hotovej. Pro mě je ideální, když přijde režisér a řekne: Za rok

budeme dělat to a to, zamlouvám si tě. Tady máš scénář, přečti si to, něco si o tom pomysli, potkáme se. Pro mne je úžasné, že si o tom povídáme, prochází to procesem vymezování prostoru, jak by to mohlo vypadat. Já jdu na věci spíše citem než rozumem, snažím se zapojovat intuitivní myšlení. Intuitivně to vidím v určitém materiálu, barvě. Od obecného se dostáváme ke konkrétním věcem.

Musíte ke dvojrozměrnému návrhu předkládat ještě maketu scény?

Pro režiséra i další lidi v tvůrčím týmu se musí udělat barevný návrh. Pokud zbývá čas, je ideální mít maketu, aby si režisér mohl v prostoru představovat. Musím říci, že v tomto divadle jsem za uplynulé čtyři roky nikdy nestihl maketu udělat. Nebyl čas. Ne proto, že bych dělal pro někoho jiného. Ale proto, že tady se pracuje ve zrychleném režimu. Pokud režisér maketu požaduje, člověk ji udělá. V některých divadlech mají technologa nebo technoložku, kteří výtvarný návrh rozkreslí pro výrobu. Já ale jsem zvyklý dělat výkresy tak, že můžou přímo do výroby. Ke každé inscenaci nemám maketu, ale zato dodávám hotové technické výkresy.

To je určitě víc!

To je víc, tam jsou všechny pohledy, je to takový strojařský výkres. Vidíte kulisu zepředu, zezadu, z půdorysu. Mě tahle práce baví, uklidím se u ní, je to pro mne příjemné jako luštění sudoku nebo jízda autem. Nedělají to všichni scénografové. Jezdím po divadlech po celé republice, vím to.

Myslím, že mám dost práce právě díky tomu, že to takhle odevzdávám.

Jaký máte vztah ke kulisákům a vůbec k lidem z techniky? Někdy se o nich mluví jako o svébytné kastě...

Můj vztah k dílnám, k technikářům, je velmi osobní. Kamkoliv přijdu do divadla, snažím se s lidmi komunikovat. Jsem jedním z mála výtvarníků, kteří na technické zkoušce dávají flašku. Je to starý zvyk. Poprvé se postaví scéna, výtvarník dá na stůl flašku a řekne: Chlapci, děkuju vám za práci... Já to držím, jsem snad jeden z posledních, ale je to dobrý zvyk, protože lidi vidí, že je vnímáte. Že nejsou pro vás jen nějaká mlha. Je to tak, technici jsou specifickou určitou kastou, mají svá pravidla, zvyky. Mezi nimi se objevuje mnoho zajímavých lidí, kteří chtějí poznat divadlo zepředu ze zadu a z nich se rekrutují básníci, pábitelé, i budoucí režiséři, herci, zkrátka lidi, kteří mají rádi divadlo a jdou touto cestou. Je potřeba je vnímat a komunikovat s nimi, v našem divadle máme dobré vztahy. Všichni lidé v divadle se navzájem potřebují.

Stalo se někdy, že jste po připomínkách z techniky změnil svoje představy?

Určitě. Musím říct, že stále častěji. Pochopil jsem, že scénografií nedělá výtvarník proto, aby byl za toho nejchytřejšího, ale že ji vytváří pro zájem celku. Viděl jsem to tak vždycky, přesto se stále více snažím vytvářet prostor pro herce než pro sebe jako výtvarníka. Něco jiného je pohádka pro děti, něco jiného je nějaká současná hra. Pokud to takto scénograf nepojme, vznikají megalomanské projekty, kde lidi potí krev a pak je to z jevišť cítit.

Jak jste vytvářel dekorace ke Sněhurce, jedné z nejuspěšnějších inscenací?

S režisérem Stano Slovákem, dramaturgem Janem Šotkovským a asistentem režiséra Petrem Štěpánem jsme si po klubech dlouho povídali o inscenaci, vlastně jsme pracovali i na scéně v průběhu vzniku scénáře, který pánové psali ne celý rok. Já jsem potom asi měsíc před technickou zkouškou musel odevzdat návrhy, také tohle představení vznikalo ve zrychleném režimu. Poslední okénko na zámek jsem dolepoval dvě minuty před začátkem premiéry. Výroba byla opravdu náročná. Při první zkoušce kompletního zámku spadla věžička na paní inspicientku, zůstal jí pod okem monokl. Naštěstí nic vážnějšího. Věžička je už zajištěna.

Recenzenti tvrdí, že jste připomněl Walta Disneya a jeho slavný film...

Film jsem viděl jako malé děcko, Disney nebyl pro mne vodítkem. Hledal jsem

výtvarný klíč, nechtěl jsem jít do ilustrace. Ve Sněhurce jsem využil geometrie, která poustou věcí výtvarně zachraňuje. Já jsem využil kruh. Všechno, co tam je, říkal jsem si, bude vypadat jako vysoustružené dřevěné hračky. To byl nějaký základ mého uvažování. Všechno, co na scéně vidíte - zámky, chaloupky trpaslíků, stromy v lese - je v kruhu. I zrcadlo byl kruh. Geometrie vše udrží, aby scéna neodešla do nějakého beztvarého kýče. A právě při napodobování Disneyho, kde je

NENAHRADITELNÍ

tvarosloví puštěno do všech stran, se skrývá nebezpečí kýče.

Většinou nevytváříte kostýmy, i když vím, že pro řadu inscenací jste také navrhoval. Co je pro scénografa lepší?

Do Sněhurky jsem dělal kostýmy jen lesních plodů, zbytek navrhl Andrea Kučerová. V jiných divadlech jsem dělal i kostýmy, ale v poslední době mám hodně práce a jsem raději, když kostýmy navrhuje člověk, který se tomu věnuje. Časově to bývá náročné, už bych to neskloubil. Ale jsou inscenace, kde si o kostýmy řeknu, třeba pro Fausta v pražském Divadle v Dlouhé. Dělán to teď tak, že se s výtvarníkem kostýmů sejdeme, já mu řeknu ladění scény, jaké budou materiály, a bych mu barevnosti scény kostýmy nezabil.

Kde jste se naučil kreslit technické výkresy pro výrobu dekorací?

Na Střední uměleckoprůmyslové škole v Brně, vystudoval jsem obor tvarování hraček a dekorativních předmětů. Začal jsem u známého skvělého knihaře Jindřicha Svobody, po roce místo něj nastoupili mladí kantoři Vladimír Smrčka, vystudovaný loutkářský scénograf, a Radan Pantůček, akademický sochař, poslední žák Vincence Makovského. Se Smrčkou jsme začali dělat re-

Se Zdeňkem Junákem a Milanem Němcem při přebírání Ceny popularity v anketě Křídla

kvízity pro divadlo, loutky, se sochařem jsme se naučili odlévat a pracovat s materiály. Pak mě nevezli v Praze na Akademii výtvarných umění, chtěl jsem dělat malbu a grafiku, šel jsem tedy na „pajdák“, mám pět semestrů češtiny a výtvarné výchovy.

Takže scénografie přišla až potom?

Začal jsem hrát amatérské divadlo s lidmi od nás ze šůrky, seznámil jsem se s režisérem Pavlem Doležalem, to byl spolužák Standy Moši. A k prvnímu představení, které dělal Standa s Pavlem jako studenti JAMU ve 3. ročníku, jsem já dělal výpravu. Jako kluk, který má šůrku, ale který má rád divadlo. Oni mě někde objevili, to je ta náhoda, která mě spojuje se Standou, my se známe strašně dlouho. Strašně rád vzpomínám, že jsem mu dělal vlastně první výpravu. Bylo to spojeno se studentskými láskami. Já jsem se zamiloval do jedné herečky, pořád jsem tam chodil a otravoval, až mně jeden z kantorů, nějaký Láďa Štancil řekl: Proč to nezkusíš na loutkářskou scénografii v Praze? Mám tam kamaráda, zavolám mu. Dostal jsem se, Láďovi jsem děkoval, že mi pomohl a on jéžišmarjá, já na to zapomněl. To jsou osudová setkání.

A jak potom začala vaše spolupráce s naším divadlem?

Začal jsem někdy na konci 80. let, dělal jsem tři inscenace, to byl Standa Moša tady ještě jako režisér. S Vlastimilem Peškou jsem vytvářel Past na myši a Na pravici Boha otce, s Pavlem Doležalem jsme tady dělali muzikál Little shop of horrors, Malý obchod s horory. A to možná předznamenalo další moji práci tady. Asi před čtyřmi roky jsem dělal scénu ke hře Pavla Kohouta Dvě gorily proti mafii a od té doby začala moje užší spolupráce. Následovala Mošova Zahrada divů a další kusy. Od té doby jsem se Standou dělal snad kromě Josefa a jeho kouzelného pláště a Ježíše všechny věci. Snad bych neměl zapomenout na Čino-

herní scénu, já říkám malé jeviště, kde jsme s Mošou dělali Jindřicha VIII., s Alešem Bergmanem Romanci pro křídlovku a s Romanem Polákem Arkádií.

Kterou svoji navrženou scénu v tomto divadle považujete za nejlepší?

Nejpůsobivější byla na Hudební scéně dekorace k muzikálu Odyseia v roce 2006. Myslím, že řádění živilů bylo dost působivé.

Co pro dobrého scénografa znamená moderní jevištní technika Hudební scény?

Spoustu možností. A zároveň vědomí, že tady lze dělat scénu o jedné židli. Protože jen světelná a zvuková technika vám vytvoří takový prostor, že na scéně nemusí být skoro nic. Můžete vytvořit scénu jen pomocí světla, jako bývá třeba u baletu. Scénografie není jen o tom, kolik toho na scéně naskládám. Ve zdejším divadle je sehraná výborná parta osvětlovačů, lze už mluvit o light designu.

Jak jste vytvořil v muzikálu Peklo efekt akvária bez stěny?

Je to normální tzv. polopropustné zrcadlo. Fólie, kterou nažehlíte na plexisklo. Když za ní nesvítíte, funguje jako zrcadlo, když rozsvítíte, vše za ní je vidět. Dříve se plexisklo pokovovalo, dnes je už snadnější pracovat s fóliemi. Používá se i v autech a v oknech, odráží sluneční paprsky.

Máte ve své práci nějaké krédo?

Scénograf by se měl umět vcítit do problematiky, musí mít empatii. Myslím, že je to jedna z nezákladnějších vlastností, kterou by měl divadelník mít.

Foto: jeř Kratochvíl

V PŘÍJEMNÉM PROSTŘEDÍ BRNA SE DÁ KVALITNĚ PRACOVAT

Počátkem září roku 2005 byl do funkce předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže jmenován prezidentem republiky Ing. Martin Pecina, MBA, který předtím působil jako náměstek ministra průmyslu a obchodu. Od loňského roku antimonopolní úřad sídlí v nově rekonstruované a dostavěné budově v těsném sousedství Městského divadla. Toto sousedství není pouze symbolické. Při slavnostním otevření nového sídla ÚOHS i během dvou velkých konferencí k problematice soutěžního práva a veřejných zakázek spoluorganizovaných antimonopolním úřadem, vystoupili před domácími i zahraničními účastníky zmíněných akcí s velkým úspěchem herci Městského divadla Brno.

Pane předsedo, čas rychle kvápi. Působíte v čele Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže již čtvrtým rokem. Čím se vyznačovalo toto uplynulé období?
Toto období lze rozdělit na tři významné etapy. Ta první se týkala budování základních principů, na nichž taková instituce musí stát a dnes již stojí. Šlo zejména o vybudování základního kolektivu, základních principů formální i neformální komunikace. Druhá etapa byla pak ve znamení dobudování sídla a zajištění prostředků pro to, aby lidé mohli kvalitně pracovat. A ta třetí, která v podstatě začala v loňském roce, je jakési postupné zkvalitňování týmu, postupná evoluční změna. Tak, aby ten tým do budoucna nebyl tvořen z osmdesáti procent pouze čerstvými absolventy fakult, ale abychom měli i lidi zkušenější.

Od loňských krajských voleb se stále hovoří o regulačních poplatcích ve zdravotnictví. Jaká je role vašeho úřadu v této citlivé záležitosti?

Z iniciativy hejtmánů se počátkem loňského prosince konalo na Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže setkání se zástupci jednotlivých krajských úřadů. Naši odborníci objasnili účastníkům tohoto setkání varianty propočtení poplatků pacientům z pohledu jejich sloučitelnos-

HOST DO DOMU

ti s právními předpisy EU, které upravují problematiku veřejné podpory. Nejjednodušším způsobem by bylo, kdyby kraje propočítaly zpětně lidem poplatky ze všech typů nemocnic. Musím v této souvislosti opětovně připomenout, že ÚOHS má ve věci veřejné podpory jen koordinační a poradenskou roli. Rozhodovacími pravomocemi disponuje v této věci od roku 2004 Evropská komise v Bruselu.

Jednou z významných kompetencí vašeho úřadu je povolování smlouvání firem. V připravované novele zákona o hospodářské soutěži navrhuje zjednodušení povolování fúzí.

Našemu povolení podléhají nyní i takové fúze, při nichž celkový obrát firem, které se spojují, přesahuje (za splnění dalších kritérií) 1,5 miliardy korun. Z asi šedesáti fú-

zí, které ročně povolujeme, lze zhruba u dvou třetin předpokládat, že se bude jednat o jednodušší případy, které nevyžadují podrobné hodnocení dopadů. I v těchto případech však podniky zaplatí statisícikorunový poplatek a musí shromáždit velké množství dokumentů. Takže je právníci přijdou i drah než taxa placená do státního rozpočtu. Navrhujeme proto zkrácení a zjednodušení žádosti, nebudeme chtít tolik dokumentů. Když však zjistíme, že to není jednoduché, tak budeme mít právo fúzi podrobně posoudit jako dosud.

Další úprava se má týkat postihu právních nástupců. Před časem jste uložili značnou pokutu pěti největším distributorům pohonných hmot za kartelové chování. Soud pak ale rozhodl ve váš neprosměch....

Ještě za mého předchůdce, v roce 2004, antimonopolní úřad rozhodl, že společnosti Shell, Benzina, Conoco, Agip, OMV a Aral, jako hlavní hráči ovládající trh s pohonnými hmotami, se domlouvaly na cenách. Aral se pak spojil s konkurenční společností BP a Krajský soud v Brně zrušil například naše rozhodnutí kvůli tomu, že není možné pokutovat právního nástupce. Když si společnost změní IČO, nebo formu, třeba se s někým spojí, což je operace tak na měsíc, je taková firma podle aktuálního rozhodnutí Krajského soudu v Brně beztrestná. My jsme se samozřejmě odvolali k Nejvyššímu správnímu soudu, protože se tento rozsudek zcela vymyká jakékoli praxi evropských soudů. Z tohoto důvodu jsme do aktuální novely zákona o hospodářské soutěži dali zpřesnění, aby bylo jasné, že můžeme sankcionovat i právní nástupce.

Kolik vlastně vyberete za rok na pokutách?

V dlouhodobém pohledu ročně vybíráme 400 až 500 milionů korun. Z toho pokuty za porušení zákona o veřejných zakázkách jdou do deseti milionů za rok. Z toho je zřejmé, že hospodářská soutěž je takzvaně výnosnější. Vybíráme ještě také správní poplatky, ale významnou částku tvoří kauce. Z nich jde do státního rozpočtu dva-

cet až třicet milionů korun. Představují jedno procento ze zakázky.

Váš úřad byl v minulosti často vyzýván, aby zakročil proti distributorům pohonných hmot. V některých lokalitách se skutečně ceny až nápadně podobaly. Je vůbec možné benzinovým společnostem prokázat, že uzavřely kartelovou dohodu o cenách?

Když k nám teče ropa jedním potrubím, nakupuje a dopraví se za stejné ceny, Česká rafinářská surovinu za stejné ceny i zpracuje a všichni mají nové benzinky, je logické, že se ceny podobají. Navíc jsou u nás povoleny totemy u silnic, takže není žádný problém pro konkurenci zjistit aktuální cenu ze dne na den. Například v Německu nejsou na dálnici pumpy od sebe blíž než padesát kilometrů. U nás jich na dálnici mezi Prahou a Brnem uvidíte i dvě během pěti kilometrů. Při minimálních maržích se ceny sobě blíží, nebo se liší pouze o desetiny. Úřad musí hlídat, aby marže najednou nevytály nahoru. To by pak mohl být důkaz jižté dohody. Máte ale pravdu, dokázat uzavření kartelové dohody je skutečně velmi nesnadné.

Spolek proti nemravným cenám elektřiny, občanské sdružení Sponel, si loni u vás stěžoval, že cena elektřiny na pražské energetické burze je zmanipulovaná. Společnost ČEZ je podle tohoto sdružení největším prodejcem i kupcem na burze. Zabýváte se touto stížností?

Za tímto sdružením stojí jistý Petr Cibulka. Jedná se o člověka spjatého s projektem Internet do škol, kde se podle Nejvyššího kontrolního úřadu neehospodárně spotřebovalo přes 800 milionů korun. Stížnost přišla, byla však formulována velmi nesrozumitelně. Ceny silové elektřiny jsou v současné době na burze v Lipsku téměř shodné s cenami na burze v Praze. Co s tím mám dělat? Kdyby byl nějaký výkyv na pražské burze, tak bych si řekl, to je divné, že jsou tam ceny vyšší než v Lipsku. Tak to ale není. V Německu jsou ceny stejné jako u nás. Máme zasahovat, protože E.ON zvýšil ceny o šestnáct procent a ČEZ pouze o devět? Je to moc nebo málo? Je přece značně nelogické trestat někoho, že zdražuje méně. A jak máme zasáhnout proti společnosti E.ON, když nemá dominantní postavení?

Spotřebitelé, kteří znají problémy firem, jimž v poslední době skokově roste cena energií, se často ptají, jak váš úřad zasáhne proti vysokým cenám energií, když se sdělovacích prostředků znají zisky společnosti ČEZ....

Opakuji znovu, úřad může trestat dominantního soutěžitele, pokud zneužívá svého dominantního postavení. Nebo můžeme zasáhnout proti zakázané dohodě. Tady ale nejde zjevně o dohodu, když každý zdražuje jinak. Sponel si stěžuje, že ČEZ je dominantní soutěžitel, což je pravda, ale zdražil nejmíň. To mám po něm požadovat, aby zdražil víc nebo nezdražil vůbec? Lidé se zlobí, že ČEZ má čtyřicet miliard zisku, ale že má dvě stě miliard investovat do rekonstrukce svých elektráren, nikoho asi příliš nezajímá.

Jak vypadá spolupráce ÚOHS se soutěžními úřady v jiných státech?

Tyto kontakty jsou poměrně úzké a spolupráce se týká hlavně jednotlivých případů. Například se slovenskými

kolegy jsme v kontaktu často, protože mnoho jejich firem podniká v ČR a naopak. Dobré pracovní vztahy máme rovněž s německým Bundeskartellamt. V Irské republice je zase šéfem soutěžního úřadu člověk, který je zároveň předsedou tamního českého krajského sdružení. Je to Američan s českými předky, který se oženil do Irska. Jmenuje se Prasifka. Česky neumí, ale ví, že rodiče změnili uprostřed jména V na F, protože se v angličtině četlo jinak než v češtině a měnilo tak výslovnost přijmení od té původní. Pan Prasifka k nám jezdí, protože má naši republiku rád. Loni nám udělal i přednášku na téma, jak působí soutěžní úřad v Irsku. Jinak všichni předsedové Evropské unie a přidružených států, jako jsou například Norsko nebo Švýcarsko, se scházejí minimálně dvakrát do roka.

Rozhodujete podobně jako v jiných zemích, nebo se jednotlivé státy v rozhodovací praxi liší?

Všeoobecně je známo, že Angličané jsou dost konzervativní. Když se rozhodovací praxe začne měnit u Evropské komise v Bruselu, tak to nesou s jistou nelihostí. Naopak největší, abych tak řekl kotmelce, dělají Američané. V 80. letech rozhodli, že samotná udržování dominantního postavení (tzv. monopolizace) je trestné. Nevím, co by dnes dělali s Microsoftem. Z tohoto striktního pohledu, kdy mohli všechno rozdělit na malé společnosti. I vertikální kartely o ceně jsou nyní v USA povoleny. To je zase pro Evropu těžko akceptovatelné. V Americe spolupracují se soutěžním úřadem na vážných kauzách také FBI a CIA.

A co váš úřad, spolupracuje také s policií nebo s tajnými službami?

V České republice není jasně definován v zákonech náš vztah k policii. Když například jdeme do nějaké společnosti zajišťovat důkazy, tak se v podstatě nesetkáváme s tím, že by nás nepustili a my bychom potřebovali pomoc policie. Pokud by nám firma odmítla přístup do svých prostor, tak jí totiž můžeme udělit pokutu bez nějakého dalšího deliktu, a to až do výše jednoho procenta z obrátu. Rovněž předávání informací mezi námi podle zákonů není možné. My své důkazy můžeme použít pro naše správní řízení a pochopitelně je policii musíme na požádání vydat. Důkazy zajištěné policií jsou ale určeny pouze pro ni a ta nám je nemůže poskytnout.

Město Brno je sídlem řady vysokých škol, mezi nimiž figurují také právnická fakulta a dvě fakulty se zaměřením na ekonomiku. Jaký podíl vašich zaměstnanců tvoří absolventi těchto brněnských vysokých škol?

Naprostá většina našich zaměstnanců jsou skutečně absolventi brněnských vysokých škol. Pracují tady samozřejmě i lidé z ostatních koutů České republiky, kteří studovali třeba v Praze, v Olomouci i jinde. Jak jsem již ale řekl, většinu tvoří lidé, kteří vystudovali Právnickou fakultu a Ekonomicko-správní fakultu Masarykovy univerzity. Zájem ze strany těchto lidí o práci u nás je skutečně značný. A my tento zájem samozřejmě vítáme.

Po svém nástupu do funkce předsedy ÚOHS jste se do Brna přestěhoval a o něco později přišla za vámi i celá vaše rodina. Jak trávíte svůj volný čas?

S manželkou a s dvěma dětmi bydlím v Brně-Bystrci. Je to ideální prostředí. Blízko je základní škola, kam chodí syn, a také gymnázium, kde studuje dcera. Volného času mi příliš nezbyvá, ale přesto si nějaký vždy najdu. Trávím ho pak s rodinou procházkami do okolní přírody a také pěstováním svých koníčků.

Můžete být trochu konkrétnější?

K mým zálibám patří pravidelné návštěvy fitness centra

a případně i jiné aktivity. Občas si zahrají tenis nebo fotbal a pravidelně cvičím aikido. Chodíme také třeba do kina. Před nedávnem jsme s rodinou navštívili filmové představení Sněženy a machři po pětadvaceti letech. Mému synovi a i mně se velmi líbil film Tobruk od režiséra Václava Marhoul, který jsme viděli někdy na podzim loňského roku.

Zmínil jste bojové umění aikido. Proč právě tento sport?

Podařilo se nám pro tento sport vytvořit dobrou partu. Chodíme cvičit s místopředsedou Kamilem Rudoleckým a bereme s sebou jeho dva syny a mého kluka. Výhodou je, že tento sport lze začít cvičit v každém věku a není překážkou cvičení dětí s dospělými. Kombinujeme tak koníčky s rodinnými aktivitami.

S rodinou chodíte do kina. Navštěvujete také divadla?

Vím, že Brno je líní opravdu vynikajících herců, režisérů a dalších umělců. Někteří z nich jsou i nositeli prestižní ceny Thálie. Mezi nimi je například výborný herec Erik Pardus. Samozřejmě, že chodíme i do divadla. V roce 2006 se konala za spolupředsedatelství ÚOHS velká mezinárodní konference k patnáctému výročí soutěžního práva v ČR. Tehdy všechny její účastníky doslova nadchla ukáзка ze světových muzikálů na Hudební scéně Městského divadla. Nedávno jsem na této scéně viděl představení Čarodějky z Eastwicku, které se nám velmi líbilo. Chodím ale i do jiných divadel. Abych to shrnul, město Brno má kvalitní divadla, dobré podmínky k pěstování koníčků i krásné okolí. V takovémto příjemném prostředí pak může kvalitně pracovat i předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (směje se).

Kristián Chalupa

MARTIN PECINA (40)

Do svých 30 let žil v Havířově. Je absolventem Fakulty strojní a elektrotechnické VŠB v Ostravě. Na Masarykově ústavu vyšších studií získal titul MBA. Podnikal s rodiči, kteří měli vlastní firmu. Pak začal působit v energetice. Byl generálním ředitelem Hutního projektu ve Frýdku-Místku, v roce 2003 se stal náměstkem pro energetickou koncepci ministra průmyslu a obchodu. V září 2005 byl prezidentem republiky na šest let jmenován předsedou Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Plynně hovoří anglicky a rusky, domluví se i francouzsky. Je ženatý, má dceru (14 let) a syna (11). V minulosti hrával závodně šachy, tři roky dělá aikido. Kolegové a podřízení si pochvalují, jak dovede vyprávět anekdoty. Menzou má změřené IQ 148.

*Ludmila
Bezrouková*

*Režisér
Gustav Skála
převzal cenu
pro Evu Brodskou*

Alexej Nováček

*Radka
Coufalová*

*Igor
Vavrda*

**DRŽITELÉ
CEN ANKETY
POPULARITY**

Igor Ondříček

Gustav Skála

*Konstrukce Petr Hloušek,
foto: Jef Kratochvíl & Tino Kratochvíl*

Slavnostní večer předání cen obohatili svým humorem Karel Mišurec, Michal Nevěčný, Vojtěch Blahuta, Petr Štěpán, Eva Hrbáčková, Jan Mazák

VÝSLEDKY HLAŠOVÁNÍ V DIVÁCKÉ ANKETĚ KŘÍDLA 2007/08:

1. Radka Coufalová
2. Jana Musilová
3. Pavla Vítázková
4. Hana Holišová
5. Eva Jedličková

1. Igor Ondříček
2. Erik Pardus
3. Petr Štěpán
4. Viktor Skála
5. Dušan Vítězek

1. Charleyova teta
2. Vrátila se jednou v noci
3. Jánošík aneb Na skle malované
4. Mam'zelle Nitouche
5. FAME

1. Eva Brodská - výprava k inscenaci Charleyova teta
2. Zdenek Plachý – výběr hudby k inscenaci Deník krále
3. Igor Barberič – choreografie k muzikálu FAME
4. Jan Dušek – výprava k inscenaci Equus
5. Roman Šolc – kostýmy k inscenaci Mam'zelle Nitouche

Celkem posláno celkem 4.845 hlasů

Cenu kolegja revue Dokořán získal dirigent a hudební skladatel Igor Vavrda
Cenu bezpečného zázemí (uděluje umělecký soubor) získala Ludmila Bezrouková

Zdeněk Bureš, Pavel Kunert,
Josef Jurásek,
Dušan Vítězek, Zdena Herfortová
a Zdeněk Junák

VÝZNAMNÝ SVĚDEK MĚSTSKÉHO DIVADLA

V závěru letošního ledna si domácí kulturní veřejnost i náš soubor připomněly nedožitě osmdesátý přední divadelní vědec a vysokoškolského pedagoga univ. prof. dr. Zdeňka Srny, CSc. (1929–2005). Celá česká teatrologie a zejména jeho město jej právem považovaly za významného odborníka, který se zasvěceně zabýval Thálií profesionální i amatérskou, jako pilný a pohotový recenzent přes padesát roků sledoval veškeré aktivity moravských, především pak brněnských scén a v závěru své dráhy se intenzivně zaměřil právě na půlstoletou historii MdB.

Jakožto brněnský rodák vystudoval Z. Srna na přelomu 40. a 50. let češtinu a divadelní vědu na zdejší filozofické fakultě (mj. byl žákem akademika Franka Wollmana) a nejprve působil coby asistent na několika katedrách JAMU. Když prof. Artur Závodský obnovoval od r. 1963 na FF tehdejší Univerzity J. E. Purkyně obor divadelní vědy, přešel do okruhu jeho nejbližších spolupracovníků. Získal tu postupně hodnost kandidáta věd, docenturu a profesuru i postavení vedoucího příslušné katedry. Zpravidla souběžně přednášel také na divadelní fakultě JAMU, a to se soustředěním na širokou oblast dějin světového divadelnictví. Vychoval desítky teatrologů i herců (ti starší jsou už v důchodovém věku), kteří se uplatnili jak na rozličných jevištích, v rozhlase, filmu či televizi, tak v nejružnějších funkcích ve sféře řídící, režisérské, dramaturgické, vědecké, publicistické apod. Vždy s úctou vzpomínají na svého učitele – odborně fundovaného, obětavého, pro obor zaniceného a k posluchačům náročného.

Srnuv teoretický zájem platil hlavně dějinám, systematické a metodám evropské teatrologie (zejména německé), jak o tom svědčí studie ve sbornících *Otázky divadla a filmu*, *Prolegomeny scénografické encyklopedie* i dalších. Trvale jej přitahovaly složité problémy reflexe divadelního umění, což se odráželo např. v hereckých medailonech (Rudolf Walter, Zdeňka Gráfová, Jarmila Kurandová, Lola

Skrbková, Jiří Tomek, Karel Janský aj.) nebo desítkách postupně publikovaných hesel pro následně knižně vydaný monumentální třídílný slovník *Postavy brněnského jeviště*. Již jeho první větší práce se týkaly oblasti kritiky (disertace *Brněnská divadelní kritika mezi dvěma světovými válkami* aj.). Sám se přirozeně účastnil také její praxe, vždy zastáváje názor, že soustavná analýza jevištních artefaktů a jejich působení na diváky je jakožto nutná zpětná vazba i nepostradatelný dokumentaristický fond integrální součásti divadelního vývoje (srov. studii Pokroková kritika – spolutvůrce divadla). Srnovy aktivity v tomto ohledu směřovaly jak do specializovaných revuí (*Divadlo*, *Interscaena*, *České divadlo*, *Program*, *Dokořán* atd.) či příležitostných jubilejních tisků (*Divadlo je divadlo*, *Padesát vítězných let*), tak do časopiseckých periodik (*Tvorba*) a především do deníků (*Práce*, *Rovnost* aj.), k čemuž velkoryse otevíral cestu také mnohým posluchačům. Jim též adresoval řádku instruktivních skript, ať už původních (*Úvod do divadelní vědy – s A. Závodským*) nebo adaptátorsky přeložených (*O původu divadla*, *Divadlo osvícenství*, *Absurdní divadlo* etc.).

O divadle na Moravě a ve Slezsku referoval Z. Srna na několika specializovaných konferencích. Také formou interních souborových hodnocení spolupracoval s jihomoravskými scénami – vedle Horáckého divadla v Jihlavě, tehdejšího Divadla pracujících Zlín nebo činohry brněnského ND to v závěrečné etapě jeho teatrologického působení byla již zmíněná součinnost s někdejšími „Mrštíkovci“, které soustavně sledoval od studentských let a jimž také zredigoval dokumentární tisk 30 let druhé brněnské činohry (1975). Jakožto svůj tvůrčí epilog koncepčně připravil r. 1996 z podnětu ředitele MdB Stanislava Moší rozsáhlou a dokumentárně cennou jubilejní knihu *Půlstoletí Městského divadla Brno (1945–1995)* s podtitulem „Svědectví diváka, recenzenta, kritika i historika o životě jedné divadelní scény“, kde v úvodním bezmála stostránkovém sumarizujícím přehledu zachytil na podkladě vlastního archivu složitý poválečný vývoj MdB.

Zejména v padesátých a šedesátých letech minulého století věnoval se Z. Srna rovněž amatérské Thálii, k níž ho přivedl hlavně režisér Antonín Kurš. Spolu s ním vypracoval pro tehdejší ochotnické hnutí vzdělávací systém a často publikoval v předchůdci dnešní Amatérské scény, časopise *Ochotnické divadlo*. R. 1960 se stal dramaturgem brněnského Studia Josefa Skřivana a býval platným členem poradních sborů nebo přehlídkových porot. Srnuv zájem o divadelní pedagogiku promítl se jak do řady článků a pojednání, tak do série popularizujících publikací o dramaturgii, společenském smyslu divadla a o jeho klíčových vývojových etapách.

Vít Závodský

Tříkrálový koncert české Charity

*Radka Coufalová, arcibiskup Graubner
a cena Anděl za loňský tříkrálový koncert*

Slovenská slavice Zuzana Smatanová

*Radka Coufalová, Tomáš Verner,
Daniel Rychnovský, Michal Hašek*

*Radka Coufalová
a Radoslav Gipsy
Banga*

Radoslav Gipsy Banga

Mecky Žbirka

Radka Coufalová a tříkráloví koledníci

*přímý přenos
České televize
4. ledna 2009*

Firma **CONY CZ, s.r.o.**
již několik let nabízí klientům
vysokou kvalitu svých produktů:

REPROGRAFICKÉ STUDIO

- grafické návrhy, ilustrace
- ilustrační, reklamní fotografie
(klasická i digitální fotografie)
- kompletní zpracování podkladů pro tisk
(sazba, zalomení textu, scanování, barevné korekce, koláže a další)
- digitalizace videozáznamu na DVD

TISK

- **velkoformátový tisk** vhodný do interiéru i exteriéru
- plakáty, obrazy, billboardy, bannery, backlity, city lighty a jiné
  - FOTOREALISTICKÝ TISK
  - SOLVENTNÍ TISK
- digitální malonákladový tisk
- ofsetový tisk
- knihařské zpracování
(publikace, brožury, katalogy, kalendáře)

FIREMNÍ EVENTY

- pořádání firemních akcí
sport, prezentace, školení, rehabilitace, historie, umění

REKLAMA

- reklamní předměty a textil
(výběr dle katalogu) vč. potisku
- mediální inzerce
se zaměřením na tisk
*(návrh vč. zpracování a zajištění
termínu a plochy), bez navýšení ceny*

CONY CZ, s.r.o.

Čejl 20,
602 00 Brno
tel./fax: 545 117 470-3
e-mail: reklama@cony.cz
www.cony.cz

reklamní agentura & grafické studio

**Tennessee Williams:
KOČKA NA ROZPÁLENÉ
PLECHOVÉ STŘEŠE**

Mimofádná hra je dílem Tennessee Williamse, jednoho z nejvýznamnějších dramatiků 20. století a jeden z jeho nejvýznamnějších textů (ověněný i prestižní Pulitzerovou cenou) jistě netřeba zvláště představovat. Stačí jen připomenout škálu světových herců od Paula Newmana přes Kathleen Turnerovou k Laurenci Olivierovi, kteří v této hře, proslulé mimořádnými hereckými příležitostmi, dosahovali vrcholů své kariéry.

Podtitul „Kočky“ by mohl znít „rodinná oslava s tajemstvím“. Pan Pollitt, miliardář a jeden z největších vlastníků pozemků na americkém Jihu, slaví své pětádesáté narozeniny ve velkém stylu. Všichni se veselí s ním, kromě syna Bricka, který se osaměle upíjí ve svém pokoji. Navíc „tatka Pollitt“ dostává jeden nečekaně velkolepý dárek navíc: jeho podezření, že má rakovinu, bylo mylné. Nebo ne? Mistrná psychologická pitva napjatých vztahů v rámci jedné jižanské rodiny, kofeněná navíc nastávajícím bojem o případnou pozůstalost...

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Hana Briešťanská, Lukáš Hejlik, Pavla Vítázková, Jana Gazdíkova, Zdeněk Junák, Zdeněk Bureš, Patrik Bořecký, Miloš Kročil a další.

Yasmina Reza: KUMŠT

Je to jen čtrnáct let (psal se rok 1994), co nepříliš úspěšná francouzská herečka Yasmina Reza napsala konverzační komedii pro tři muže s prostinkým názvem – Art (Umění). V českém překladu Michala Láznovského *Obraz*, v Německu *Kunst*, v Polsku *Sztuka*, na Slovensku a posléze i v některých českých divadlech *Kumšt*. Obdržela za ni prestižní Moliérovu cenu, text byl od té doby přeložen do 35 světových jazyků a účinkovala v něm nejedna hvězda francouzského, německého či anglického divadla. Yasmina Reza od té doby napsala víceru pozoruhodných textů (v českých divadlech měly největší ohlas její *Tri verze života*), ale triumfálnímu úspěchu *Kumštu* a zároveň jeho účinné jednoduchosti se už nepřiblížila. Není

HRAJEME

divu. Ta hra má takřka geniální výchozí situaci – tři mnohaleté přátele středního věku rozdělí názor na koupi jednoho z nich. Ten si totiž za nekřesťanské peníze pořídí obraz. A ne ledajaký. Bílý obraz s bílými proužky od uznávaného současného malíře. Prostě kus bílého plátna... Za diskusi, je-li tato koupě výrazem výtříbeného vkusu, nebo jen snobským pozérstvím, tanou otázky podstatnější. Až po tu hlavní – co vůbec to naše kamarádství drží pohromadě? Je až překvapivé, jak přesnou sondu do mužských ješitností, póz a drobných lží Reza jako žena podnikla. A jak svrchovaně vtipnou komediální formou své poznání o možnostech a limitech „chlapského“ přátelství nám coby divákům podává.

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Erik Pardus, Viktor Skála a Lukáš Hejlik nebo Patrik Bořecký.

Carlo Goldoni: SLUHA DVOU PÁNŮ

Snad nejslavnější hrou Carla Goldonina je pozdní komedie dell'arte *Sluha dvou pánů* s ústřední postavou omezeného i mazaného Truffaldina. Veselý příběh s milostnou zápletkou, ve které dívka převečená za muže hledá svého milého, jako by ironicky vyvracel rčení, že „nelze sloužit dvěma pánům najednou“. Avšak Truffaldino svou morálně problematickou aktivitou dokládá, že tomu tak lze, a zároveň že člověk přitom může dojít i štěstí.

Úprava a režie: Zdeněk Černín

Hrají: Martin Havelka, Petra Jungmanová, Ladislav Kolář, Pavla Vítázková, Zdeněk Junák, Zdena Herfortová, Irena Konvalinová, Patrik Bořecký, Michal Nevěčný.

Brandon Thomas: CHARLEYOVA TETA

Rozpusťlá komedie (a vůbec jedna z nejlépe napsaných komedií v historii divadla) o dvou oxfordských studentech, Charliem a Jackovi, kteří se chystají pozvat dívky svého srdce na milostnou schůzku. Tu však s ohledem na svou stydlivost i možné snadnější získání obou dívek hodlají zinscenovat jako setkání s Charleyovou tetou. Zlomyslná náhoda spolu s dlhly, typickým to průvodcem studentských let v každé zemi a době, zavíní, že v roli Charleyovy tety vystoupí poněkud rozmazlaný student Babberley. Rada překvapivých situací a nádherný humor, vycházející z těch nejlepších anglických tradic, jsou společlivou zárukou kvalitní divácké zábavy s příjemnými ozvěnami nostalgie. Režie byla svěřena Gustavu Skálovi - (vzpomeňme na jeho – našeho „nesmrtelného“ *Brouka v hlavě*).

Režie: Gustav Skála

Účinkují: Igor Ondříček, Petr Štěpán, Alan Novotný, Pavla Vítázková, Radka Coufalová, Josef Jurásek, Zdeněk Junák, Irena Konvalinová nebo Eva Gorčicová, Lenka Janíková a Jan Mazák.

Peter Schaffer: EQUUS

Příběh o tajemném bohu koní, nemocných životech a o duších hledajících něhu, pochází z pera autora jiné slavné hry „Amadea“, která je v režii Zdeňka Černina v Městském divadle Brno s úspěchem uváděna již desátou sezónou. EQUUS se s grácií a zároveň i přímočaře dotýká vzrušujícího tématu citové vykořenělosti, kdy se pod tlakem nejrůznějších ideologií a fanatismu u jednotlivců ztrácejí citové kontakty. Atraktivní zápletká s detektivním nádechem, poezie všedního dne i rituálnost divadla rozehraná do všech myšlitených kontur a v neposlední řadě také různá velká lidská témata, vše ještě okoreněné ojedinělými hereckými příležitostmi – to především slibuje tato světově proslulá hra, která bude poprvé v režii Zdeňka Černina uvedena v Brně.

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Viktor Skála, Vojtěch Blahuta, Josef Jurásek, Miroslava Kolářová, Pavla Vítázková, Hana Holíšová nebo Hana Briešťanská, Robert Jícha, Patrik Bořecký, Jana Glöcová a další.

Zdenek Merta, Stanislav Moša: SVĚT PLNÝ ANDEŮ

Hlavní hrdina Jan se svým tragickým osudem poznamenaným zážitky z mládí a první láskou přece jen nakonec dojde k životnímu smíru. Zásluhu na tom mají jak ti, které miloval, tak i jeho anděl strážný, který nad ním bdel v jeho krizových okamžicích. Svět plný andělů bdl nad hrdinou, ale v obrazném smyslu nad všemi, kteří se potýkají s nástrahami svého života. Děj nás uvede také do světa hudby a kabaretu. Obojí vtiskuje celému příběhu kouzlo magičnosti.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Stano Slovák nebo Jan Apolenář, Robert Jícha, Jana Musilová, Markéta Sedláčková, Zora Jandová, Tomáš Sagher, Josef Jurásek, Miroslava Kolářová a další.

Eugène Labiche: SLAMĚNÝ KLOBOUK

Jeden z nejslavnějších francouzských vaudevillů (veselohra se zpěvy) neztratí dodnes nic na své životní a komice. Prostoukává, autorem však do vsuknutí překvapivě bohatostí místně rozvinutá zápletká o svatbě pana Fadinarda a Helenky Nonancourtové a jednomu slaměnému klobouku, náhodou snědeném Fadinardovým koněm, společlivě rozesmávala a rozesmávala diváky všech národů od okamžiku, kdy se první objevila na scéně. Text umožňuje rozehrát nejen rozpusťlou a v dobrém slova smyslu bulvární komedii, ale také úsměvnou a lehce nostalgickou „divadelní pohlednici“ z doby, kdy čest ještě stála za to, aby se kvůli ní běhalo přes celou Paříž, a kdy i hloupost a tupost bylo možné zachytit vsuknutou secեսně...

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Martin Havelka, Alan Novotný, Erik Pardus, Ján Jackuliak nebo Lukáš Hejlik, Jitka Čvančarová nebo Eva Jedličková nebo Jana Glöcová, Zdeněk Junák, Veronika Poláčková nebo Lenka Janíková, Pavla Vítázková, Irena Konvalinová, Zdeněk Bureš, Evelína Jirková, Viktor Skála, Jiřina Prokšová a další.

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.2.	neděle 19.30	Yasmina Reza Kumšt	E7
2.2.	pondělí 19.00	Koncertní představení Muzikály z Broadwaye	zakoupeno
3.2.	úterý 19.30	Carlo Goldoni Sluha dvou pánů	
4.2.	středa 19.30	Carlo Goldoni Sluha dvou pánů	
5.2.	čtvrtek 19.30	Brandon Thomas Charleyova teta	zakoupeno
6.2.	pátek 19.30	Eugène Iabiche Slámený klobouk	
8.2.	neděle 18.00	Brandon Thomas Charleyova teta	
9.2.	pondělí 19.30	Eugène Iabiche Slámený klobouk	
10.2.	úterý 19.30	Peter Shaffer Equus	
11.2.	středa 19.30	Zdeněk Merta, Stanislav Moša Svět plný andělů	
12.2.	čtvrtek 19.30	Brandon Thomas Charleyova teta	
14.2.	sobota 19.30	Eduardo Rovner Vrátila se jednou v noci	
17.2.	úterý 19.30	Brandon Thomas Charleyova teta	
18.2.	středa 19.30	Jiří Šimáček, Zdeněk Plachý Deník krále	R2009
19.2.	čtvrtek 19.30	Jiří Šimáček, Zdeněk Plachý Deník krále	X2009
20.2.	pátek 18.00	A. J. Lerner, F. Loewe My Fair Lady (ze Zeliňáku)	zakoupeno
21.2.	sobota 15.00	A. J. Lerner, F. Loewe My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
21.2.	sobota 19.30	A. J. Lerner, F. Loewe My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
22.2.	neděle 19.30	Georges Feydeau Brouk v hlavě	
27.2.	pátek 14.00	Tennessee Williams Kočka na rozpáleném plechové střeše	veřejná generálka
27.2.	pátek 19.30	Tennessee Williams Kočka na rozpáleném plechové střeše	předpremiéra, AB/5
28.2.	sobota 19.30	Tennessee Williams Kočka na rozpáleném plechové střeše	premiéra, P

Zájezdy: 15. února hostuje MdB s komedií Charleyova teta v Divadle na Vinohradech v Praze a 20. února s komedií Poprask na laguně v Kolíně.

HUDEBNÍ SCÉNA

12.2.	čtvrtek 14.00	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	veř. generálka
12.2.	čtvrtek 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	předpremiéra, C4
13.2.	pátek 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	premiéra
14.2.	sobota 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	premiéra, P
15.2.	neděle 15.00	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	
15.2.	neděle 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	
16.2.	pondělí 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	A1/AB1
17.2.	úterý 15.00	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	
17.2.	úterý 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	C2/E2
18.2.	středa 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	
19.2.	čtvrtek 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	A4/AB4
19.2.	sobota 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	A6/AB6
22.2.	neděle 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	
24.2.	úterý 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicku	
25.2.	středa 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicku	
27.2.	pátek 18.00	Zdeněk Merta, Stanislav Moša Peklo	PPP/P18
28.2.	sobota 19.30	Zdeněk Merta, Stanislav Moša Peklo	Z09/T09

BŘEZEN

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.3.	neděle	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	premiéra
2.3.	pondělí	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	AB1
3.3.	úterý	William Shakespeare	Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	C2
4.3.	středa	William Shakespeare	Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
5.3.	čtvrtek	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	C4
6.3.	pátek	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	
7.3.	sobota	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	A6
9.3.	pondělí	Yasmina Reza	Kumšt	
10.3.	úterý	A. J. Lerner, F. Loewe	My Fair Lady (ze Želňáku)	
11.3.	středa	A. J. Lerner, F. Loewe	My Fair Lady (ze Želňáku)	
12.3.	čtvrtek	Eduardo Rovner	Vrátila se jednou v noci	
13.3.	pátek	Eduardo Rovner	Vrátila se jednou v noci	
14.3.	sobota	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	AB6
16.3.	pondělí	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	A1
17.3.	úterý	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	E2
18.3.	středa	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	A3
19.3.	čtvrtek	William Shakespeare	Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	A4
20.3.	pátek	William Shakespeare	Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
21.3.	sobota	Georges Feydeau	Brouk v hlavě	
22.3.	neděle	Georges Feydeau	Brouk v hlavě	
23.3.	pondělí	Carlo Goldoni	Poprask na laguně	
24.3.	úterý	Carlo Goldoni	Poprask na laguně	
25.3.	středa	Brandon Thomas	Charleyova teta	
26.3.	čtvrtek	Brandon Thomas	Charleyova teta	
27.3.	pátek	Yasmina Reza	Kumšt	A5
30.3.	pondělí	Peter Shaffer	Equus	
31.3.	úterý	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	AB2

HUDEBNÍ SCÉNA

1.3.	neděle	Zdenek Merta, Stanislav Moša	Peklo	A09/M09
2.3.	pondělí	Zdenek Merta, Stanislav Moša	Peklo	PP1
4.3.	středa	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	Sněhurka a 7 trpaslíků	A3/AB3
5.3.	čtvrtek	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	Sněhurka a 7 trpaslíků	A4/AB4
6.3.	pátek	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	Sněhurka a 7 trpaslíků	C5/E5
7.3.	sobota	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	Sněhurka a 7 trpaslíků	
7.3.	sobota	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	Sněhurka a 7 trpaslíků	
10.3.	úterý	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bidníci)	A2/AB2
11.3.	středa	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bidníci)	
12.3.	čtvrtek	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bidníci)	
12.3.	čtvrtek	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bidníci)	
13.3.	pátek	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bidníci)	A5/AB5
14.3.	sobota	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bidníci)	
14.3.	sobota	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bidníci)	
15.3.	neděle	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bidníci)	
15.3.	neděle	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bidníci)	D/E7
16.3.	pondělí	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bidníci)	
17.3.	úterý	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bidníci)	
17.3.	úterý	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bidníci)	
27.3.	pátek	A. L. Webber, T. Rice	Evita	veřejná generálka
27.3.	pátek	A. L. Webber, T. Rice	Evita	předpremiéra, C5/E5
28.3.	sobota	A. L. Webber, T. Rice	Evita	premiéra, P
28.3.	sobota	A. L. Webber, T. Rice	Evita	
29.3.	neděle	A. L. Webber, T. Rice	Evita	D/E7
30.3.	pondělí	A. L. Webber, T. Rice	Evita	A1/AB1
31.3.	úterý	A. L. Webber, T. Rice	Evita	C2/E2

Zájezdy: 5. března hostuje MdB s Rendez-vous s operetou ve Znojmě a 8. března s komedií Charleyova teta v Pardubicích.

V. Hugo, Z. Plachý, J. Šimáček **DENÍK KRÁLE**
 Tvůrčí tým Zdenek Plachý a Jiří Šimáček (čili hlavní dva protagonisti brněnského volného uměleckého sdružení Střežený Parnass) přichází se svým původním textem – je jím dramatický současný příběh z gangsterského podsvětí, nazvaný prostě Deník krále. Titulní postava, bývalý šéf mafiánské bandy zvaný Král, se v něm vrací po letech do Marseille, v níž kdysi působil, vyřídí ještě jeden rutinní obchod. Je však při něm překvapivě postřelen a na útěku se musí skrýt u zahraničního misantropického intelektuála jménem Cyril Abidi. Právě jemu je donucen zanechat svůj deník, který koncipoval jako odkaz svému ztracenému synovi – a právě Cyril při jeho četbě, již zpočátku komentuje s povýšeným odstupem, odkrývá vášnivý, strhující a tragický příběh, který poznamenal Králov osud. Napinavý příběh viděný optikou podivinského smolá-

HRAJEME

ře, vpády vypjaté mystiky (reprezentované postavou Terezie z Lisieux) i podrobný komediální „živočiškopis“ postav a postavček živičích se zločinem, to zní v podání Střeženého Parnassu jako notné výbušná kombinace. V úloze režiséra jeden z autorů Zdenek Plachý, mimo jiné čerstvý šéf činohry Národního divadla Brno. V představení zazní i píseň známého českého zpěváka a hudebního skladatele Daniela Landy, který se stal i kroměm této inscenace.

Režie a hudba: Zdenek Plachý
Účinkují: Igor Ondříček, Viktor Skála nebo Martin Dohnal, Pavla Vítázková, Jan Mazák, Vojtěch Blahuta, Martin Havelka, Vendula Ježková, Mária Lalková, Ján Jackuliak, Alan Novotný, Lenka Janíková a další.

Alan J. Lerner, Frederick Loewe:
MY FAIR LADY (ZE ZELŇÁKU)
 Legendární *My Fair Lady* se světově známými melodiemi adaptovalo naše divadlo do verze, ve které se setkáváme s profesorem Higginsem a Lizou v dnešním Brně. Z jeviště zní slang známý jako „brněnský hantec“.

Uprava a režie: Stanislav Moša
Hrají: Jitka Cvančarová nebo Markéta Sedláčková, Martin Havelka nebo Karel Janský, Zdeněk Bureš, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Eva Jelínková nebo Miroslava Kolářová, Zdena Herfortová nebo Libuše Billová, Eva Gorčicová, Robert Jicha nebo Igor Ondříček nebo Jiří Mach, Erik Pardus a další.

H U D E B N Í S C É N A

John Dempsey, Dana P. Rowe:
ČARODĚJKY Z EASTWICKU
 Román Johna Updika *Čarodějky z Eastwicku* se nejprve stal filmovým hitem společnosti Warner Brothers. Vzpomínáte na tři filmové představitelky zoufalých žen – na Cher či Michelle Pfeiffer a Susan Sarandon - znužené žitím v malém městečku Eastwicku v New England? Rozhodnou se prožít něco výjimečného a přičarovat si muže po všech stránkách dokonalého – zábavného, inteligentního, pozorného, sexy etc. Záračný ideál se jim skutečně zjeví, avšak v podobě dábla. Ve filmu tuto roli ztvárnil Jack Nicholson... Úspěchy filmové adaptace zaujaly světověznámého producenta Camerona Mackintoshe, jím pak byla oslovena autorská dvojice John Dempsey (libreto a zpěvný texty) a Dana Rowe (hudba), aby napsali jevištní podobu díla. Dal tak podnět ke vzniku výborně napsaného muzikálového příběhu s vtipnými texty podněcujícími cími podmanivou „čarodějnou“ hudbu, která úspěšně vtaňuje posluchače do svých tenat. Charaktery jsou zde podány s patřičnou ironií i nadhledem. Tento muzikál, uvedený ve světové premiéře 18. 7. 2000 v londýnském divadle Drury Lane, vychází z nejlepších tradic klasického broadwayského muzikálu, které rozvíjí do vsuktu současně podoby. Městské divadlo jej uvádí v překladu Jiřího Joska.

Režie: Stanislav Moša
Hrají: Petr Gazdík nebo Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Ivana Vaňková nebo Yveta Blánarovicová nebo Jana

Musilová, Johana Gazdíkova nebo Markéta Sedláčková, Hana Holíšová nebo Radka Coufalová nebo Jitka Cvančarová, Kristýna Šebíková nebo Marta Prokopová, Igor Ondříček nebo Milan Němec, Lenka Bartolšicová nebo Michaela Fojtová nebo Zuzana Maurya, Kateřina Křajčová nebo Mária Lalková, Jakub Uličník nebo Dušan Vítáček, Ján Jackuliak nebo Tomáš Sagher, Monika Světlíčková, Martina Severová, Magda Vitková a další.

Spoluúčinkuje Orchestr Městského divadla Brno.

Zdenek Merta, Stanislav Moša: **PEKLO**
1. díl magické muzikálové trilogie
 Zdenek Merta se Stanislavem Mošou připravili pro naše divadlo již několik hudebních inscenací, z nichž ten poslední - pohádkový muzikál „Zahrada divů“ i první – muzikálová féerie „Sny noci svatojánských“ se hrají dodnes. Tentokrát autoři připravili muzikálovou trilogii s názvem *Osudová komedie*. První díl *Peško*, stejně jako celé dílo, je zcela novým originálním dílem ze současnosti a souvislost s legendární Danteho básní je pouze okrajová. Vše se však odehrává v našich dnech a samozřejmě se současnou hudbou Zdenka Merty a v režii Stanislava Moši. Hlavní hrdina trilogie, nyní mladý sochař David, se stane hned dvojnásobnou obětí okolností, které mu do jeho osudu vnese bohatý aristokrat Sebastian. Ten si nechá u Davida vytvořit sochu své překrásné mladé ženy Leny, avšak z výsledné podoby sochy poznává, že se během práce na soše David do jeho manželky zamiloval. Když posléze Lena vinou Sebastianovy pomsty umírá, je nucen David podstoupit cestu peklem, kterou mu připravil strážce jeho zlého osudu Sebastian, aby pak přivedl svou lásku znovu k životu i když ve zcela nečekané podobě. Nechceme hned nyní vyřadit celý originální příběh hledání smyslu naší existence, smyslu našeho života. Snad jen, že tím nejpodstatnějším je zde síla lidské lásky, která svou vůlí dokáže překonávat i jiné, na první pohled nezvratné zákony našeho světa i vesmíru.

Režie: Stanislav Moša
Hrají: Radka Coufalová nebo Svetlana Slováková, Hana Holíšová nebo Soňa Borková, Petr Gazdík nebo Stanislav Slovák, Jan Apolenář nebo Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Ivana Vaňková nebo Zora Jandová, Ján Jackuliak nebo Dušan Vítáček, Igor Ondříček nebo Jiří Zmídlach a další.

Claude-Michel Schönberg, Alain Boublil
BIDNICI
 Tento muzikál (v orig. Les Misérables) byl k dnešnímu dni uveden ve více než padesáti světových metropolích: od pařížské premiéry v Palais des Sports v roce 1980 (v režii Roberta Hosseina) přes, pro dílo zlomovou, premiéru v Londýně v Barbican Arts Centre v roce 1985 (v režii Trevora Nunn a Johna Cairda) a na Broadwayi v roce 1987, kde byl nominován na dváct cen Tony za nejlepší muzikál, hudbu, libreto etc., ale i Tokio, Budapešť, Reykjavík, Oslo, Melbourne, Vancouver, Vídeň, Madrid, Stockholm, Praha (1992), Singapur, Tallin či Bělehrad. Jeho proslulost a oblibu u nejširších vrstev publika má v nejlepší smyslu na svědomí známý britský producent Cameron Mackintosh, který objevil jeho bohatou muzikalitu, emocionalitu a literární kvalitu a nechal je přeložit do angličtiny a znovu zinstrumentovat. Příběh o uprchlém galejníkově Jeanu Valjeanovi, který vychází z Hugova slavného stejnojmenného románu (1862), našel naprosto adekvátní zpracování v jevištním ztvárnění, v němž se mistrně prolínají příběhy hlavního hrdiny, jeho neúnavného pronásledovatele, policejního komisaře Javerta, malé osiřelé Cosetty, která najde domov a posléze i lásku studenta Maria, zvrhlé komické dvojice majitelů hospody Thénardiérových, kteří přežívají za všech režimů... To vše na pozadí bouřlivé doby, kdy v červenci 1830 v Paříži vyrostou barikády revoluce, již se mnozí hrdinové děje také účastní. Navové scény se střídají s intimními, láska s nenávisí a boj s nadějí v lepší svět.

Režie: Stanislav Moša
Účinkují: Petr Gazdík nebo Jan Ježek, Igor Ondříček nebo Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Markéta Sedláčková nebo Lenka Janíková nebo Hana Fialová, Jan Apolenář nebo Jan Mazák nebo Tomáš Sagher, Radka Coufalová nebo Marta Prokopová, Jakub Uličník nebo Dušan Vítáček nebo Tomáš Novotný, Johana Gazdíkova nebo Hana Holíšová a další.

POKORNÝ SLUŽEBNÍK THÁLIE

V závěru uplynulého roku se moravská kulturní veřejnost rozloučila ve Zlíně s hercem Františkem Šnáblem (1930 – 2008), který v letech 1954 – 1962 působil rovněž v našem divadle.

Většina jeho uměleckého i osobního života náležela rodnému Zlínu. Vystudoval zde strojní průmyslovku a nakrátko se zdálo, že se tento obor stane také jeho profesí. Lásky k Thálii jej však přivedla na brněnskou JAMU, kterou absolvoval r. 1954. Vzápětí nastoupil první angažmá v tehdejším Divadle bratří Mrštíků. Za osm let zde tento interpret nepřehlédnutelně urostlého zjevu vytvořil pěknou řádku rolí spíše středního rozměru, a to v inscenacích několika režisérů – tehdejšího ředitele dr. Zdeňka Dopity, dr. Libora Plevy, uměleckého šéfa Antonína Kurše, Olgý Zezulové-Waltrové, Jiřího Jaroše nebo Jana Fišera. V chronologickém sledu z nich ve výběru připomeňme např. Floriše ze Zrotalovy Frony, Antonína z Jiráskova vesnického dramatu Otec, Evžena Beauharnaise v československé premiéře hry Arnolda Zweiga Napoleon na Jaffě, Pietra z Bréalových Husarů, Nikolaje v Rozovově dobovém kuse Když hledáme radost, Brandejse ze hry Pavla Kohouta Sbohem smutku nebo Jaromíra z československé premiéry novinky brněnského historika Miloše Rejnuše Američan v Pořící. Výraznější příležitost poskytl Šnáblu nezaměnitelnému typu postavy z českého klasického odkazu, zejména furiantský Francek z Dopitova nastudování Maryši bratří Mrštíků (alternoval jej s Jaroslavem Dufkem) nebo Hynek z Jarošova pojetí Tylovy historické tragédie Kutnohorští havíři.

V následujících letech hrál F. Šnábl v Jihlavě, Hradci Králové, Šumperku a Hradišti, až se r. 1978 opět vrátil do Zlína, kde aktivně působil do r. 1990 (vytvořil zde celkem 67 postav) a poté býval jakožto spolehlivý vstřícný umělec a dobrý kamarád, nabízející všem kolegům pozitivní energii a optimismus, zván k častému hostování (naposledy mu obecenstvo tleskalo ještě v roce 2006 za roli Vincentia ve Shakespearově Zkrocení zlé ženy). Svě milované jeviště opustil obětavý skromný herec a dobrý člověk.

Vít Závodský

KŘÍDLA 2008/2009

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtněte)

Alexandre Dumas st., Hans Burešová, Štěpán Otčenášek: **Tři mušketýři**
Zdeněk Merta, Stanislav Moša: **Božská komedie - Peklo**

Yasmina Reza: **Kumšt**

S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán a K. Cór: **Sněhurka a sedm trpaslíků**

William Shakespeare: **Večer tříkrálový**

Claude-Michel Schönberg, Alain Boublil: **Bidnící**

Tennessee Williams: **Kočka na rozpálené plechové střeše**

Andrew Lloyd Webber, Tim Rice: **Evita**

Daniel Fikejz, Ivan Huvar, Rim Brezina: **Severská epopej (Singoalla)**

Anton Pavlovič Čechov: **Tři sestry**

Nejvýraznější tvůrčí počín

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

Na druhé straně anketního lístku vyplňte své jméno a adresu

Zde, prosím, vyplňte následující údaje:

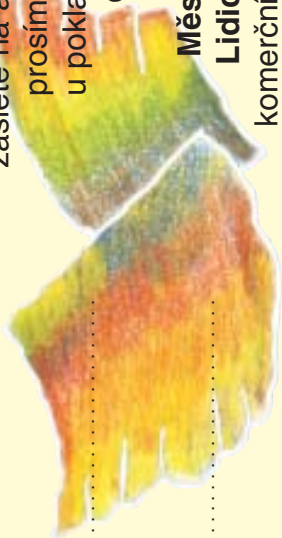
Jméno: .....

Adresa: .....

e-mail: .....

Anketní lístek

zašlete na adresu divadla nebo vhodíte,
prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
do 30. 11. 2009.

**Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno**
komerční odd.: +420 533 316 410

ZRCADLENÍ

**Novoroční
přípitek**

BEZ KOMENTÁŘE

NEPŘEHLÉDNĚTE!

Nenechte si ujít
NetHOVOR s Radkou Coufalovou,
držitelkou Ceny Thálie 2007,
herečkou, která se stala zároveň v roce 2008
nejpopulárnější osobností MdB

4. 2. 2009 od 17 hodin
na <http://www.scena.cz>
Vaši otázku můžete poslat již dnes!

Láry, možná toho divák o tobě ví víc než já, ale přesto se tě zeptám na několik věcí, které jsou pro mne zahaleny nejasně hustou divadelní mlhou. Asi před pěti lety jsem si koupil v Praze v antikvariátě ve Valentýnské ulici ročenku Městského divadla tehdy Divadla bratří Mrštíků z roku 1958, tedy z roku, kdy jsem se narodil, a už tehdy tady hráli moji kolegové Billová, Kunert, Tomek..., ale tebe jsem tam nenašel..., kdy jsi vlastně přišel do světoznámého Městského divadla a kudy?

Tak ve zkratce. V roce 1958 mi už bylo jasné, že se budu živit herectvím. Můj talent již v té době byl tak pronikavý, že jsem, ač tak mladý (nar. 1950), dostal několik nabídek na hostování v tehdy věhlasných divadlech. Jmenuji některé z nich. Národní divadlo v Praze, Burgtheater, MCHAT, divadlo Komsomolu, divadlo na Tagance, atd., atd. (Moc mě mrzelo, že jsem tuto nabídku nedostal z Divadla bratří Mrštíků, což také vysvětluje moji absenci ve výše zmíněné ročence. Už tenkrát totiž bylo mým snem pracovat v tomto souboru.) Maminka ale trvala na tom, že musím vše podřídit dokončení devítileté základní školy, tak se můj vstup na divadelní prkna trochu opozdil. V roce 1966 jsem dělal zkoušky na brněnskou konzervatoř (chtěl jsem mít aspoň základní odborné vzdělání pro případ, že bych chtěl třeba v budoucnu učit), ale pro absolutní nadbytek talentu jsem nebyl přijat s tím, že už mi škola nemá co dát. Po ročním přemlouvání ředitele konzervatoře a profesorského sboru mě s tím, že budu pomáhat s výukou mých spolužáků, konečně na školu přijali. Po různých životních peripetiích (které mohu objasnit v některém z příštích rozhovorů) jsem nakonec přijal angažmá do operetního sboru v Olomouci, pak v brněnském Redutě, odkud mě za „značnou“ přestupovou částku odkoupilo Slovácké divadlo v Uherském Hradišti (kterému jsem se upsal k třináctileté spolupráci) a posléze v roce 1990 Divadlo bratří Mrštíků, jehož kostým oblékám dodnes.

Láry, další nejasnost! Jsem členem Městského divadla asi 3.650 dní a z toho jsme se potkali a pozdravili asi 1.216,666667 krát a z toho ses 1.216,666667 krát usmíval...bereš na to něco, jako například režisér Černín si někdy dá Memorín, já si někdy zobnu Trucin a co ty, bereš Úsměvín ?

Samozřejmě, že jsem zkoušel jak Memorín, tak Trucin, ale nedělal to to době na žaludek. Úsměvín je moc dobrý prášek, ale stejně jako Viagra se nedoporučuje lidem s vysokým krevním tlakem, a tak jsem nakonec našel svoji metodu. Je sice náročná na čas, ale neníčí vnitřní orgány. Chodím totiž celý den s perfektně nalíčeným úsměvem a odličuji se těsně před tím, než jdu na jeviště. Proto se lidem může zdát můj denní výraz celkem stereotypní, až strnulý, naopak na jevišti se pak snažím mimiky obličje co nejvíce využít (například v roli Pantalona ve hře Sluha dvou pánů). Po představení pak rychle odcházím domů, aby mě pokud možno nikdo neviděl. Takže jak skutečně vypadám, ví jenom má žena Mikina a děti Jakub a Janika. Díky za jejich mlčenlivost.

Láry, přesně pár věcí jsme si objasnili a teď zkusím další nejasnost i přes smutnější notečku. V nedávné době se krátce po sobě rozloučili tři sourozenci velkých kníračů se svými pánečky. Metud patřil tobě. Pořídíš si ještě nového pejska? A podotázka – je to pravda, že s Metudem šel jednou na procházku do lesa, vystoupils z auta a s úsměvem na tváři ses hodinu kochal v lese, zatím co Metud na tebe čekal v kufru v autě? Přiznám se, že mně se jednou stalo,

LADISLAV KOLÁŘ

že jsem se svým psem v lese byl, a když jsem se vrátil domů, řekla mi žena: „Proboha, kde máš psa?“ Byl vyvenčený v kufru auta v garáži...

To je jasný důkaz toho, jak mohou lidé překroutit danou skutečnost pro pobavení své, pro pobavení rodiny, přátel či celé společnosti. Těch historek panuje, pokud je mi známo, víc, (ty další mohu objasnit v některém z dalších rozhovorů), ale jen část každé z nich je pravdivá. Výše zmíněná procházka s Metudem se opravdu uskutečnila. Pravda však končí s příjezdem na místo vycházky. Po

RODINNÉ STŘÍBRO

vybidnutí Metuda, aby vyskočil z auta a šel se vyvenčit, začal předstírat, že je ochrnutý a že má zimnici, provázenou vysokou teplotou. Když nepomohla ani přísná domluva, za kterou jsem si vysloužil od kolemdoučích pohrdavé, až nenávislné pohledy, zavřel jsem radši rychle kufr auta a šel se vyvenčit sám. Je pravda, že jsem se při tom usmíval, ale jen proto, že jsem byl nalíčený. A teď k té smutnější notečce.

Motynka, Čak a Metud. Psí sourozenci, kteří se už hodně dlouhou dobu nestýkali, odešli tak krátce po sobě, až to vypadá, že bez sebe nemohli žít. Třeba jsou teď spolu na cvičáku?

Pejska si určitě ještě s Mikinou pořídíme a kéž by nám přinesl tolik dobrého, co Metud.

*V čele trpaslíků
v bláznivé muzikálové
pohádce Sněhurka a 7 trpaslíků,
režie: Stano Slovák*

Láry, prosila mě moje žena, abych se tě zeptal na další nejasnost, kdy prý vrátíš všechny ty rekvizity, co jsi za ta léta hraní poschovával po kapsách kostýmů?

Onehdy jsem si zkoušel ve fundusu našeho divadla nějaké sako a našel jsem v kapse malý látkový obal a na něm bylo napsáno Jirka Tomek, herec, kterého si nesmím nést. V tu chvíli, jakoby stál Jirka přede mnou a mně proběhly hlavou role, které jsem s ním viděl jako divák, či zažil jako partner na jevišti a čím byla ta vzpomínka starší, o to já byl v tu chvíli mladší. A tak pevně věřím, že až se jednou objeví některé z rekvizit, které jsem někde zapomněl, vrátím se do povědomí lidí a nechám je na chvíli omládnout.

Přemluv Martine, prosím, svoji ženušku, ať mě nenutí je hledat.

Láry, proč ti říkají Láry? To je mi ještě nejasné. Mně říkali Mártý, protože jsem nosil sněhobílý džínový obleček... a proč říkají Mejzimu Meji, to mi taky není jasné, ale to až někdy jindy... tak proč Láry?

To zase souvisí s tím mým „nešťastným“ talentem. Spolužáci na konzervatoři si mě tolik vážili, že se nemohli smířit s tím, aby mě oslovovali tak obyčejným jménem jako „Ládo“ nebo „Ladíku“ (i když to bylo moje přání) a protože to byla doba, kdy se „vzory“ nehledaly zrovna v Sovětském svazu, tak mé jméno „pameričtili“, aby mělo „zvuk“ a začali mi říkat Larry s dvěma „er“. Je pravda, že jeden ze spolužáků byl svazák tělem i duší a snažil se prosadit přezdívku Innokentij (asi po výborném herci Smoktunovském), ale ostatní to zaplatť pámbůh neakceptovali. Jediné, co jsem prosadil, že vynechali jedno „er“ a nad a přidali čárku. Od té doby jsem pro všechny Láry. Jsem také rád, že touto cestou mohu vyvrátit domněnky mladší generace kolegů, kteří si myslí, že jsem dostal přezdívku po ruském hokejisti Larionovi.

P.S. V té době jsem už začal chodit se svojí ženou Miroslavou a aby její jméno vedle mé přezdívky neznělo tak všedně, začali jí všichni říkat Miki, což je zkrácením názvu známé americké myši Mickey Mouse (foneticky Mikimaus).

Láry, neříkám, že ti nezavidím, když na tebe na recepci čekávají krásné slečny a štěbetají: „Pane profesore, pane profesore, pane profesore!“ A pak zase odjinud, že: „Láry to zrežiroval... Láry to složil... Láry to...!“ Tak další nejasnost, můžeš nám to trochu přiblížit, Láry?

Milý Martínku! Ty mě v podstatě nutíš ke dvěma věcem. Buďto prozradit na sebe to, o čem jsem si myslel, že se nikdy nedostane na veřejnost, nebo mlčet jako hrob. A já - se po poradě s rodinou a se svým právníkem, rozhodl pro první. Je to vlastně taková moje třináctá komnata. Tak tedy. Každý člověk si, ať chce, nebo nechce, vytvoří svou image. Já jsem si tu svoji založil na tom, že jsem usměvavý, skromný. Už víme, jak je to s mým úsměvem. Ta skromnost pak souvisí přímo s tvou poslední otázkou. Bylo by mi trapné říkat lidem v divadle: „Já učím na JAMU, já skládám hudbu, já režuruji.“ To by mohlo vypadat, že jsem domýšlivý. Zařadil jsem

tedy do výuky v mém ateliéru muzikálového herectví na JAMU pro svoje studenty předmět zvaný „Improvizovaný dialog“. Téma? „Náš pan profesor a jeho aktivity“. Studenti často chodí do Městského divadla (i jiných organizací) a ptají se například: „Je tady náš pan profesor Kolář?“ Nebo: „Náš pan profesor Kolář nás posílá pro text hry, kterou teď režuruje!“, přičemž nezapomenou podotknout, že k tomu píše i hudbu. Pak mě někdo, kdo to zaslechne, potká a dál už je to jako šachová partie. „Tak jsem slyšel, (nebo slyšela), že jste taky pan Profesor?“ A já ze svým úsměvem odpovídám: „Ale jenom s malým pé!“ Na to dotyčný: „Běžte, vy jste tak skromný!“ A dále pak vyzvídají: „Prý také režurujete a uždete muziku.“ A já odvětim s mírným pohoršením a uzarděním: „V tom divadle se nic neutajil!“ A image skromnosti je na světě.

Láry, měl by to být rozhovor o rodinném stříbě u šálku kávy, ale tu jsem tě pit neviděl, protože se v rekvošce neukážeš, co je rok dlouhý, jen na konci představení Sluhy, když ti otevírám „Láryho okénko“ v dekoraci, abychom viděli, kdy se jít děkovat, si občas řekneme, že si dáme jedno..., ale co jedno? Další nejasnost. Asi pivo... Propadl jsi ještě nějaké jiné vášni, kromě chalupy?

*S Erikem Pardusem
v muzikálu Jánošík,
režie: Stano Slovák*

**S Alenou Antalovou
a Janem Mazákem v komedii
Prostopášník,
režie: Hana Burešová**

Lékař mi doporučil pít jenom jednu kávu denně a tu si dávám při ranním líčení. Čaj nepiji a pivo v rekvizitárně nečepují, ba dokonce tam není k dispozici ani víno, ani panák. (Což je jistě dobrá zpráva pro vedení DM). Dále k otázce ....ale co jedno? Správně Martine, jedná se o pivo. Nechápu, jak jsi na to přišel a skláním se před tebou. A co se týče těch vášní? Bylo jich kdysi více, ale dnes je to především divadlo, tím myslím hlavně tvůrčí činnost, částečně sport a především chalupa. Miluji prázdniny na chalupě. Představ si tu svobodu. Sám s rodinou uprostřed lesa a dva měsíce se nemuset líčit!

Láry, zlí jazykové tvrdí, že máš v šatně mapu světa a v ní zapichnuté vlaječky, abys nezapomněl, kde vlastně máš všude svoje potomky. Můžeš mi to a zlým jazykům objasnit?

Bohužel nemohu. Je pravda, že jsem tuto mapu měl, přivezl jsem si ji už z Uherského Hradiště, ale mám v šatně takového kolegu vtipálka, Tomáše Saghery, (pardon Tome), který mi to všechno přepíchal, a já absolutně ztratil přehled. Aspoň mě netíží svědomí, že se jim nemohu věnovat.

Láry, jsem čerstvý padesátník a všichni říkali, že to po padesátce začne; a já se rozhlížím, odkud to přijde; nevíš o tom něco bližšího jako služebně starší kolega? Junák mi říká, že prý jsou to lháři, mám mu věřit?

Jak mám Zdeňka rád, tak bych mu nevěřil. Ono to totiž vždycky nějak začne, ale jde o to, z které strany. Já jsem nadšený. Můj život se opravdu začal po padesátce měnit, k lepšímu. Začal jsem totiž zapomínat (to se zaplat' Pánbůh zatím tolik neprojevuje při mé profesi) a jsem klidnější. Když si například přečtu noviny nebo poslechnu večer televizní zprávy a vidím tu nemohoucnost některých, kterým byla vložena do rukou důvěra části národa, nebo tu rostoucí agresivitu lidí, kterou nelze přehlédnout, tak se sice rozčílím, ale za pár minut o tom nevím! To, co potřebuji vědět, nebo nesmím zapomenout, si zapíši do svého mobilu, takže kudy chodím, tudy zvoním, ale jsem poměrně spolehlivý a přesný.

Láry, z těch všech tvých usmě-

vavých podprofesí bych ti nabídl ještě jednu. Ministra zahraničních věcí. To by ti slušelo a hned by bylo na světě veseleji! Vzal bys to?

Ale což o to, já bych to zkusil a možná by veseleji bylo. Jedna věc je však jistá. Kdybych to vzal, měl by ministr zahraničí podstatně lepší výslovnost..... a ostatní by se ukázalo.

Láry, je pravda, že jsi před ix lety napsal o sobě popěvek s textem „Jsem nejhezčí člověk na světě a každý to o mně dobře ví“....?

Ano, je to pravda a divím se, že se to nedoneslo až k tobě. Jediné, co to vysvětluje, je tvoje mládí. Popěvek byl velice populární. Chcete-li znát jeho melodii, která je neodmyslitelná, tu je. G1c2c2c2c2h1f1a1 a1a1a1a1a1h1a1e1g1. Délka not vyplne sama. Popěvek jsem přestal používat na začátku 90. let minulého století. Ne proto, že by to snad nebyla pravda, ale v té době režisér Stanislav Moša napsal se Zdenkem Mertou muzikál „Sny svatojánských nocí“ a obsadil mě do role Oberona, do jehož úst vložil text, který daleko komplexněji vystihoval moji osobnost. Text zní: „Jsem dokonalejší, jsem prostě skvělý, úžasné tvary, božské rysy, jsem k zlobivání celý.“ Nic výstižnějšího si na závěr nelze představit

Martine, možná se někomu bude zdát, že některé pasáže nejsou podle skutečné události, ale pokud to není všechno pravda, ať se propadnu.

Láry, jasný, jasný, jasný, ...mně to není jasný, ale přesto děkuji za rozhovor, Martin Havelka, kolega, herec z Brna...

Podle čerstvých výsledků ankety „Křídla“ Městského divadla Brno se v hodnocení popularity herců MD nejvíce propadl herec Láry Kolář. Naopak nejvýše se po malé odmlice usadil Igor Ondříček.

Martin Havelka,
foto: jeř Kratochvil a Tino Kratochvil

**V muzikálu
Červený a černý,
režie: Juraj Deák**

PEKLO JAKO ILUSTRACE ŽIVOTA

Naše Brno snese charakteristiky z mnoha stran. Tou nejspíšejší může být, že BRNO JE MĚSTO DIVADEL. Tradice, současnost, význam i stav divadelních domů to plně potvrzuje.

Každý z divadelních domů má jinou vůni, barvu, ale též uměleckou úroveň. Již řadu let stojí na nejvyšším schodu Městské divadlo Brno, které má pod vedením principála Stanislava Mošy svou konstantně nejvyšší úroveň repertoárem, poetickým režijním i tvůrčím herectvím, úrovní scény, kostýmní techniky a samozřejmě hudební složky divadla. Chce se říci, že každé představení tohoto divadla je též představení díky zasluhám bývalého ministra Pavla Dostála, jednoho z tvůrčích muzikálové scény, který, žel, již není mezi námi.

Dne 18. října 2008 zaplnili Muzikálovou scénu Městského divadla Brno do posledního místa diváci světové premiéry prvního dílu hudební trilogie PEKLO, OČISTEC a RAJ. Osvědčená autorská dvojice Stanislav

Lena vydává cestou slávy a blahobytu, zatímco Lucie (Hana Holišová) zůstává na ulici obklopena kriminalitou, drogami a násilím. Dva odlišné světy skýtají inscenátorům možnost inscenačního vyznění jak po stránce obrazové, tak taneční, pěvecké a samozřejmě herecké.

Autorem mnoha scénických obrazů, od moderních přes dramatické až po náznavé civilní, je Jaroslav Milfajť, směsici kostýmů vytvořila Andrea Kučerová. Dílčí složkou inscenace je hudba Zdenka Merty, který je však spíše jakýmsi doprovodným, nikterak invenčním či snad umocňujícím prvkem. Zcela jinak je tomu s choreografií Lucie Holánkové, které se podařilo skvěle, přirozeně a umně provázat herecké a taneční party.

Nová muzikálová inscenace nabízí vedle velmi solidních hereckých, pěveckých a tanečních výkonů také skvělou živou podívanou plnou dramatických i optických efektů, proměn a triků. Především ale promlouvá k divákovi svou víceméně nabídkou či upozorněním na to, v čem a jak žijeme, vedle koho žijeme a s jakým svědomím či morálními zásadami...

Iveta Macková, Kult.cz, prosinec 2008

NAPSALI O NÁS

SNĚHURKA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ MDB

Dříve než začnu o čemkoli psát, podívám se na internet do vyhledávače Google, co se o předmětu zájmu již napsalo. Geniální věc, tenhle Google. Nevím, jak jsem bez toho sběru dat mohl předtím

žít...

A tak jsem zadal heslo: Dětský muzikál. A bylo toho pramálo, co jsem našel. Opravdu velmi málo. Když už se někdo v současnosti muzikálovou tvorbou pro děti zabývá, tak jsou to spíše malé spolky, regionální divadélka, náboženská sdružení a amatérští nadšenci. Je přitom nad slunce jasné, že dnešní malí diváci jsou našimi budoucími dospělými diváky. Že klasická pohádka s humorem, s hudbou a s písničkami je to nejlepší, čím můžeme děti zaujmout, pobavit. Vědí to loutkaři, kteří, naneštěstí, zapínají mezeru v programové pestrosti divadel. Dnes již častěji tzv. alternativním divadlem, než čistým loutkovým představením (maňásky, javajky, marionety) dávají dětem to, co je potřebné. Zábavné hudební divadlo. A velká kamenná divadla. Občas se malým divákům věnují, ale přiznám, že zdaleka ne s takovou intenzitou, jakou by si děti zasloužily. Vychází to také z ekonomického zájmu divadla. „Velká pohádka“ vyžaduje náročné kostýmy, kulisy a tyto náklady se nezúročí ve vybraném vstupném. Je nutné počítat s tím, že na tzv. rodniná představení přicházejí rodiče s dětmi, a kdyby museli zaplatit za tři čtyři vstupenky jednu dvě tisícovky, tak je to pro většinu rodin neúnosné. To raději půjdou do multikina na Disneyho...

Městské divadlo v Brně má tak dobrou pověst, že se nemusí bát „jít i do rodinných představení“. Dokázali to již s první výpravnou féerií, Zahradou divů (známé dvojice tvůrčí Moša, Merta). Představení je vždy vyprodáno, rodiče i děti jsou nadšení. Ale teď si v Městském divadle v Brně vybrali ještě odvážnější cestu. Pustili k tvorbě Petra Štěpána (herec), Jana Šotkovského (dramaturg) a Stana Slovák (herec, režisér). V podstatě umělce, stojící na počátku své cesty. Stano Slovák je samozřejmě zkušený muzikálový herec, jedna z nejvýraznějších postav hudební scény, ale jako autor debutuje a po muzikálu Malované na skle je to jeho teprve druhé režie. Stejně se můžeme zmínit o Petru Štěpánovi... Viděli jsme ho jako Nikolu Šuhaje nebo Porthose v Třech mušketýrech, ale jako spoluautor divadelní pohádky je opravdu nováčkem. Dramaturg Šotkovský, jejich generační druh, má za sebou v MdB už kus dramaturgické práce, předtím, ovšem v amatérském Buranteatru Brno, si vyzkoušel i autorství, herectví a režii. A tak opravdu zkušeným tvůrcem je zde jenom Karel Cón, muzikant každým „coulem“. Už v roce 1980 komponoval hudbu k loutkovému muzikálu Čert, Káča a beránková, následovalo několik dalších, většinou komediálních muzikálů, které se hrály různě po ČR. Nedávno zaujal hudbou k tele-

Moša a Zdenek Merta „Peklo“ nazvali „osudovou komedií“, ale dílo nás naplnilo řadou myšlenek, které určité nejsou komické. Moša nezůstal nic dlužen svému filosofickému přístupu k životu a práci a Merta, jako obvykle, vyšel z tradice hudebních tvůrčů v minulosti největších. Přístupy obou jsou však mladé, původní, moderní a hlavně citlivě hluboké. Divadlo je plné snad všech tvůrčích uměleckých hereckých projevů. Složku scénickou střídají hudební, pěvecké, choreografické, kostýmové a interpretační nápady té nejsvětovější podoby. Člověk s úctou sleduje tvůrce, kteří použili zcela nových, náročných a původních nápadů. Chceme-li charakterizovat děj, vyznačuje se pojmy láska, svoboda, volnost, obětování, ale též tragičnost, násilí, spekulace - „vše, co vidíme, je jen iluze“.

Do realizace svého díla zapojil Stanislav Moša, režisér představení, své nejbližší stálé spolupracovníky. Scénografa Jaroslava Milfajty, kostýmovou výtvarnici Andreu Kučerovou, dirigenty Jiřího Petrdíka, Dana Kalouska a hudebního aranžéra Igora Vavru, choreografky Lucii Holánkovou a Leonu Kvasnicovou. Jevišťem prošlo více než osmdesát herců. Jmenujme alespoň Radku Coufalovou, Hanu Holišovou, Svetlanu Slovácovou, Martu Prokopovou, Petra Gazdika, Stanislava Slovák, Petra Štěpána, Martina Havelku, Jana Apolenáře, Alenu Antalovou, Zoru Jandovou, Dušana Vitázka, Jána Jackuliáka.

Závěrem připomeňme suggestivní Mertovo hudbu a světový nápad s hracími skleněnou krychlí v závěru hry. I to dělá z tohoto představení něco nezapomenutelného.

Miloš Hudec, Echo, 13. 11. 2008

PEKLO, KTERÉ ŽIJEME

Světovou premiéru prvního dílu volné muzikálové trilogie Osudová komedie nazvanou Peklo uvedla v polovině října Hudební scéna Městského divadla Brno. Jako již mnohokrát tvůrčí tým původní inscenace tvoří osvědčená dvojice - hudební skladatel Zdenek Merta a režisér Stanislav Moša.

Jeich Peklo je Alighierioho trilogií Božská komedie inspirováno spíše ideově a poetově, nikoli obsahem. Mošovo Peklo představuje peklo, které žijeme. Stejně tak samotná trilogie divadla nebude koncipována coby za sebou tři navazující části, ale jako volné díly, jejichž společným jmenovatelem bude očistění člověka.

Hlavními postavami Pekla jsou sestry, profesionální tanečnice, které hledají dobré angažmá, avšak úspěch získává jen jedna z nich - Lena (Radka Coufalová). Odtud se

vizní pohádce O princezně se zlatým lukem nebo hudbou k pohádce Kocour v botách, inscenovanou divadelním studiem Dialog v Brně. Cón inklinuje k tvorbě pro děti a docela suverénně se v dětské recepci orientuje.

Námětem muzikálové pohádky je známé dílo ze soupisu bratří Grimmů. Ovšem objevilo se v Českých zemích již dříve u Dobrovského, Sněhurku převyprávěla i Božena Němcová, na Slovensku Pavol Dobšinský spolu s A. H. Skultéty. Největší popularitu však dosáhla pohádka v realizaci studia kresleného filmu Walta Disneyho z roku 1937. Šlo o první celovečerní kreslený film. Disney pochopil, že ta správná adresnost je „rodinné představení“. Šlo také o první hudební pohádku, která byla nazvána muzikálem, a byl to také první kreslený film oceněný Oscarem.

Je těžké po tomto filmu komponovat hudbu, aniž by v ní nezaznělo očekávané „Ajdu, ajdu, trpaslíci jdou“. Je vůbec velmi těžké po slavném a totálně známém filmovém díle - které má, přece jenom, nekonečné možnosti vyjadřovacích prostředků - uvést na divadelní jeviště totéž a zajímavé. Nutno však dodat, že se to povedlo!

Základním klíčem k autorskému a režijnímu přístupu byl humorný pohled, přesněji nadhled. Právě tímto drobným a pracným kouzlem dokázali autoři zaujmout jak děti, tak dospělé. Hezky naturalistické a funkční „pohádkovo“ (scéna Jaroslav Milfajit, kostýmy Andrea Kučerová) děti těšilo i úměrně strašilo a současně rodiče uvádělo do (pro děti zřejmě nepochopitelného) smíchu. Totiž ta zlá královna, to byl za ženu převlečený muž (Jan Apolenář, alternuje Michal Němec) s gesty transvestity, který si komiku, od chůze až po přeskakující hlas, tak trochu vypůjčil z komedie Někdo to rád horké. Často byla ta zlá královna opravdu k popukání. Stejně nádherní byli infantilní trpaslíci. Aby byli věrohodní, přidali autoři do Grimmovy pohádky kouzlo zlé královny. Ona je ve své vrozené zlobě zvětšila do dospělé podoby. Proto kutají v podzemí v šatíčkách a botičkách, do kterých se nevejdou. A hned byl vyřešen problém jejich jevištní velikosti, navíc s hezkým komickým účinkem.

O hercích a výkonech se zmiňovat dále nebudu, musel bych každého jmenovitě pochválit. Jak již bývá v tomto divadle zvykem, všichni hrají s obrovským nasazením a věrohodnost (pro děti) i vtipná nadsázka (pro dospělé) jsou zde umně režijně promíchány. („Ruce na peřinu!“ rozkázala Sněhurka ležícím trpaslíkům. A děti netuší, čemu se dospělí chechtají. Vadí to? Vůbec ne. Vždyť smích je nakažlivý).

Protože šlo o hudební komedii, je nutné zmínit se i o muzice Karla Cóna. Od hudebních nápadů, přes instrumentaci a nastudování nelze jeho inteligentní hudbě nic zásadního vytknout. Jeho blues, stejně jako rock a pop, latinskoamerické rytmy, to vše je moudré a i pro děti srozumitelně skloubeno. Hudba tvoří dobrý základní stavební kámen inscenace. Je jenom škoda, že se některé hezké motivy neopakovaly tak, aby „vlezly pod kůži“. Až když si skladatel jako komickou hudební figuru zvolil Offenbachův Kankán, divák si uvědomil, jaký génius ten Offenbach byl. Klobouk dolů před Cónem, že si takovou výraznou konkurenci „pustil do baráku“. Účinek byl totiž ohromný.

Cónova písnička trpaslíků byla k americké původně konkurenční. Možná by stálo za to, trochu ji spolupracovat s diváky a písničku si s nimi snad i zazpívat. A takových míst, kde by „spolupráce“ publika nezaškodila, bylo v inscenaci více. Divadlo pro děti k dialogu přímo nabádá. Čtil to i režisér, když občas „pustil“ trpaslíky do hlediště.

Sněhurka na Hudební scéně Městského divadla v Brně je povedeným a potřebným představením. Když se podíváme na inscenaci jako na celek, bylo to dobré, konzistentní představení, které splní svůj účel: inteligentně bavit děti i dospělé. A pak nebude ani v budoucnu o divadelního diváka nouze. Přejíže konkurence filmu i Těvé seriálů, protože dobře udělané živé divadlo je věčné.

Peter Stoličný
www.opereta-muzikal.cz, 8. 12. 2008

SNĚHURKA JE OD SNĚHU, TAK PATŘÍ K VÁNOCUM

Malé i velké diváky nadchnou dobráci, pracanti i když oběti životního prostředí čili trpaslíci

Bláznivou muzikálovou pohádkou pro celou rodinu políčili na milovníky žánru Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský a Petr Štěpán.

Kde jinde než na Hudební scéně brněnského Městského divadla, jehož kompanie natruc všem osklibačům a pařežům závistivým ztělka vídeňské hrady s Lloyd Webberovým a Riceho Josefovým pestrobarevným kouzelným pláštěm.

Ten už se v Brně hraje pro malé i velké diváky několik sezon. A protože zrovna končí Zahrada divů, nadělilo MdB dětem k letošním Vánocům Sněhurku a sedm trpaslíků. Slovák je účedníkem zdatným. Po poněkud zbytečně broadwayském Na skle malovaném o Jánosoviho jeho nová práce mívá i úsměvné dokonalosti.

Královna má chlypy

Cón se nebojí citovat hudbu z filmové předlohy Walta Disneye z roku 1937, tedy z času, kdy v jeho studiu vznikaly ještě skutečné pohádky. Když třeba zazní nenahraditelný pochod trpaslíků Haj hou, okříkne zpěváky hned jeden z nich: Netahej mi sem ty starý fláky!

O čem je Sněhurka, to vysvětlovat měl bych asi jenom největšími pitomcům, a ti do divadla stejně nechodí.

Ta brněnská je kouzelná! Krásná, spanilá, až do vysvobození Princem (Robert Jícha nebo Aleš Stanina) určitě taky poetivá. Podobných narážek objeví dospěláci pro sebe v inscenaci dost... Nenašíš byste v tuto chvíli na celém světě Sněhurku věrohodnější než Radku Coufalovou. No, možná ještě tak Svetlana Slováková, ta ale na premiéře nehrála. A jenom zrcadlo Macechy, ne kritik, může určit, kdo je nejkrásnější.

Mimochodem - Královna-Macecha - to je výkon. Nevím, jak Milan Němec, ale Jan Apolenář jí hrál naprosto věrohodně. Dlouho jsem považoval Macechu za ženskou.

Vedle mne ale seděly dva lakmusové papírky, dvojčata-prvňáčka Šárka a Klárka. Ty ani Apolenář nezblbnul.

„Ona má na prsách chlypy,“ neušlo jim v dekoltu rudých šatů čarodějnice. Že by nedejbože budoucí kritičky?!

Dvojčata vyrážela

Chvála samostatná: Trpaslíci! Pravda, trochu přerostlí. Královnina klebta žítí v našem ekosystému, praví se v proudu dialogů. Na premiéře Ondříček, Vítězek, Jaculíak, Vlček, Przebinda, Matěj, Blahuta.

Tedy vesměs chlapské hvězdy tohoto divadelního souboru. Humor pohádky je postaven na jejich trdlování, kutání, na jejich bezelstnosti a dobrotě...

Takže se nedivme, že nakonec klebta pomine. To na rozdíl od nás, kteří musíme s Macechem Santa Klausem žít v jeho modré planetě, i když bychom raději tu starou dobrou zelenou. Trpaslíci se nakonec krásně změnš do původní velikosti. Jak, na to se jděte kouknout. A s dětmi.

Lakmusové papírky do desíti vydržely, a k tomu i setkání po premiéře. Odmítaly šunku, sýry, špičky, zato snědly všechny na kolečka nakrájené pomeranče. Usnuly až v autě. Hned u Lužánek.

Jiří P. Kříž, Právo, 12. prosince 2008

JAK TO BYLO SE SNĚHURKOU

Na klasiku trochu jinak, bratry Grimmovy a osobitý humor vsadili mladí herci v Městském divadle Brno a vznikla půvabná Sněhurka s přerostlými trpaslíky a spoustou chytlavých melodií, včetně vděčného kankánu. Režisér Stano Slovák i jeho kolegové Jan Šotkovský a Petr Štěpán, kteří se podíleli na libretu a textech písní, dobře pochopili, že to nejlepší už bylo napsáno i složeno, a tak netřeba vymýšlet zákratka se chopili osvědčeného originálu, přimísili kapku jemné ironie a nadsázky, přidali sem tam vtipek a publikum pobavili

Pokračování na straně 30

V trpasličí rodině, druhý zleva, v bláznivé hudební komedii Sněhurka a 7 trpaslíků, režie: Stano Slovák

MICHAL MATĚJ. Člen baletního souboru Městského divadla Brno. Spíš než do role tanečnicka se poslední dobou vžívá do role zpěváka. Povidali jsme si o hudbě, divadle, zvířatech a věcech mezi nebem a zemí v dopoledních hodinách 25. prosince ve vlaku někde mezi Prostějovem a Ostravou.

Co tě teď poslední dobou baví nejvíc?

Nevím, hraní na klavír, zpěv, filosofie hudby. Hledání systému, proč to tak funguje, protože to nestojí samo o sobě - ta hudba. Baví mě nacházet principy, které v hudbě platí, protože fungují všude ve vesmíru.

A už jsi přišel na ten princip?

Dá se říct, že skoro jo. Bude to princip nějaké sy-

TANČÍ

metrie délkových vln...v zásadě jde prostě o určitý druh symetrie. Bavili jsme se například o septakordech, které jsou ekvivalentní v další oktávě. Princip je univerzální v jakékoli stupnici. Ta symetrie je to, co člověk ve výsledku vnímá jako krásu. A protože je univerzální, tak už není jen čistě subjektivní, ale stává se objektivní. Což neznamená, že nějaká písnička se musí líbit všem, ale pouze některé dané tóny tvoří harmonii a to je objektivní nezávisle na pozorovateli.

Myslíš, že by to někdo z tvého výkladu pochopil?

Jasně. Samozřejmě bych to mohl zjednodušit a použít alegorie a snažit se najít slova pomocná, ale nebudou přesná. Chápeš?

No...

Mohl bych například říkat namísto objektivní - pro všechny stejně, ale bylo by to nepřesné. Nebo místo subjektivní použít úhel pohledu nebo něco podobného, ale je to zbytečné. V zásadě je potřeba, aby byl člověk přístupný tomu dialogu předem.

A co jinak? Co Vánoce? Jak se ti líbily?

Libly. Na Štědrý den jsem byl u přítelkyně doma. Což je divné, že se mě ptáš, jestli jsem se měl dobře. A tady napíše, že je vtipné, že se mě ptáš na to o té hudbě, když jsme se o tom s tvým tátou - skladatelem a hudebníkem - bavili zrovna večera večer. A vytáhni si jízdenku, je tady průvodčí.

Je v batohu v mé peněžence.

...A ještě je zajímavé, že ke každému tónu se dá přiřadit nějaká charakteristika. Ale protože každý tón je určitá vlna, musí mít další dělitelné spektrum. A naopak. Což znamená, že vlastně jedna oktáva má taky svoji charakteristiku. Dalo by se říct, že ve vyšším řádu je ta daná oktáva zase tónem s určitou charakteristikou. A to platí v obou směrech až do nekonečna. To je dobrý, ne?

No to rozhodně, ale normální člověk nad tím takhle neuvažuje.

Já přece nejsem normální člověk. Ale otázkou zůstává, jestli by právě nad tím neměl člověk uvažovat. Tím nemyslím třeba konkrétně nad hudbou, ale nad čímkoli, co ho baví nebo zajímá. A protože to má asi rád, tak tomu musí rozumět a tímto porozuměním vlastně vzniká předpoklad pro to, něco milovat. Ale rozumět něčemu pro mě neznamená používat to, vlastnit, nebo s tím jen manipulovat, ale chápat podstatu onoho, proč to existuje, jak to existuje a v jakých souvislostech se vším ostatním to existuje. Používat přímkou neznamená vědět, co přímkou je. A tak stejně používat hudbu neznamená vědět, co je hudba.

Takže hudba je matematika.

Ve své podstatě ano, ale nedá se to bagatelizovat, jako v chápání. Takhle to zní pejorativně vzhledem k tomu, jak lidé chápou matematiku. Ale pokud si člověk uvědomí, že matematika je nauka o strukturách a všechno ve vesmíru má strukturu, vychází najevo, že skrze matematiku se dá všemu porozumět a tedy se dá najít předpoklad pro to, všechno milovat.

Ale nezdá se ti, že spousta hudebníků matematiku neovládá?

To nevím, ale třeba to tak je. Každopádně jsem zaslechl, že spousta matematiků rozumí hudbě a tvoří ji. Proč to tak asi je? Matematikové jsou od malička vedeni k tomu, aby pochopili určitou univerzalitu nebo princip, který je poplatný různým strukturám. Kdežto hudebník používá dané struktury v hudebním oboru, do určité míry jim rozumí, ale uniká mu, že daný princip, který tyto dané struktury řídí, řídí i jiné struktury. Dalo by se říct, že rozumí krásě hudby potud, pokud to potřebuje, ale nerozumí krásě ostatních věcí, protože neví, jak jim porozumět.

Tý jo...Nechceš se bavit o něčem jiném?

Klidně...ty mi dávaš otázky.

Dávám, ale vždycky začneš aplikovat.

To není pravda, respektive je, ale nemůžu za to, že se dá aplikovat na všechno.

OK. Tešíš se domů?

Domů do Brna, nebo domů do Ostravy?

Domů do Ostravy.

Těším. Ale netěším se na zbytečný stres, který bude nutný, vzhledem k tomu, že budeme muset navštívit 4 domácnosti během cca 10 hodin. A já mám rád, když věci probíhají v klidu.

...A ještě s potkanem a kočkou. Mimoходом, kdybys sis měl vybrat mezi tím mít zvíře a nemít zvíře, hádám, že bys vybral to mít zvíře.

To není otázka. To zní, jako že už to víš. Což je ostatně pravda.

No otázka....Vím to, je to pravda, ale jen chci vědět, co pro tebe zvíře v domácnosti znamená?

To je prostě taková malá radost. A taky se tím postupně učím zodpovědnosti a tím se trochu připravuju na to, že až přijde dítě, že se budu muset chovat zodpovědně.

Dítě?

Neboj, mluvím teď globálně. S ohledem na to je zajímavé, že tam musí fungovat nějaká podobnost vztahu člověka ke zvířeti, stejně jako k dítěti. Proč to tak může být?

Co?

Podstatné je to, že stejně jako dítě, ani to zvíře se nerozhoduje se mnou žít, ale já ho k tomu v jistém smyslu donutím tím, že si ho pořídím. Proto je má zodpovědnost plná. Kdyby se k tomu dítě nebo zvíře rozhodlo samo, nebylo by na mně závislé a to by onu zodpovědnost snižovalo. Důležité je, že ani jeden z těchto tvorů nevstupuje do vztahu se mnou z vlastní vůle.

A teď z úplně jiného soudku. Jak jsi spokojen se svou rolí v Bidníchích?

Velmi. Do tohoto divadla jsem přišel jako tanečník a ti, co seděli na konkurzu v komisi, dobře ví, že jsem přišel pouze jako tanečník. Nedokázal jsem ani chytit tón u klavíru. Teď chodím k paní Horké na zpěv ani ne rok a už se nikdo nebojí mi dát port. A dokonce to vypadá, že budu mít nějaká sóla. Což je pro někoho jako já, kdo nemá školu, velmi důležité, protože jsem neměl prostor se otkrat. Na divadle je hrozně důležité získat určitý druh suverenity. A je velmi těžké jej získat za běhu. Je to takový paradox. Něco neumíte, proto se bojíte, že to zkazíte a všichni okolo se taky bojí, protože vědí, že to neumíte, a tak nedostanete šanci se projevit. A na druhou stranu nedostanete tu šanci, protože se bojíte. Můžete se přestat bát jen když dostanete šanci, abyste ukázali, že se nebojíte a že něco umíte. Je to zamotané, ale funguje to tak. Je to kruh, který není lehké prolomit bez určitého duševního zázemí. V mém případě bez myšlenky, která vychází z mé filosofie. A to myšlenky, že nic není nemožné.

To je pravda. A spousta lidí za svůj strach schovává jen lenost.

Já si nemyslím, že můžeš říct tak snadno, že je to pravda. Můžeš jen říct tak snadno, že s tím sou-

**S Martou Prokopovou
v kostýmu z operety
Mam'zelle Nitouche,
režie: Gustav Skála**

**S Radkou Coufalovou
v inscenaci Peklo,
režie: Stanislav Moša**

hlasíš. Tím bych chtěl upozornit na velmi nebezpečnou věc, které jsem si všiml. Lidé často považují za pravdu to, s čím souhlasí a za spravedlnost to, co se jim hodí.

A co předsevzetí?

(Smích)...Narážíš na to, že bych měl cvičit?

No...Ne tak docela.

Ne, já nemám předsevzetí. Buď něco chci a dosáhnou toho, anebo nechci a pak toho nedosáhnou. To je jednoduché. Ale je důležité chápat sám sebe a vědět, co člověk doopravdy chce. A za jakou cenu.

Ty víš, co chceš?

Ano. Mám ti to říct?

Jak chceš.

Nechci, protože je to jako kouzlo. Je důležité, aby záměr nebyl odhalen, dokud nebyl splněn. Později se všichni dozví, co jsem chtěl z toho, co jsem vykonal, nebo nevykonal. Když to prozradím, tak se vystavuju riziku, že někdo, komu se můj záměr nehodí, ho může ovlivnit, byť třeba nevědomky. A nemyslím tebe, ale kohokoli z našich čtenářů. Je to trochu magické, ale je to jednoduché.

Marta Prokopová,

foto: jeř Kratochvil a Tino Kratochvil

na výborem. Záměr jim vyšel naprosto skvěle. Zlá královna na macecha je díky šťastné zvolenému mužskému obsazení (o part se dělí Jan Apolenář s Milanem Němcem) démonická i komická zároveň, Sněhurka (Radka Coufalová) zůstává roztomile naivní a trpaslíkům to skvěle ladí, i když mají o víc než pár čísel nad průměr. Jejich vzrůst má v představení svou pointu, melodie Karla Čína se dobře pamatují a texty hezky rýmují, což dětskému divákovi maximálně vyhovuje a dospělého neurazí. Další devizou muzikálové Sněhurky je pak čirá a očividná radost, s níž se soubor do pohádky pustil.

Simona Polcarová,
Brněnský týdeník, 11. - 17. 12. 2008

Když dramaturgie Městského divadla v Brně hledala titul, na němž by postavila svůj tradiční vánoční a silvestrovský program, nemohla Shakespearovu komedii Večer tříkrálový pominout. Hra nabízí sérii humorných situací, komických převleků a šatnatých dialogů typických pro starou dobrou alžbětiskou komedii. Je dobře, že se pro ni nakonec divadlo rozhodlo, neboť hostující slovenský režisér Roman Polák dokázal ze známé předlohy vytvořit dílo s několika významovými rovinnami.

Rada rozmanitých bláznivých situací vyrůstá jednak z romantického příběhu o dívce Viole, která v převleku za sluhu proniká k milovanému vévodovi, jednak z druhého dějového pásma, v němž parta rozverných kumpánů kolem opileckého pana Tobiáše vytváří samolibě pokryté Malvolia. Obě dějové linky propojuje postava bohaté hraběnky Olivie, která je Tobiášovou neteří i vyvolenou samotného vévody.

Více než tříhodinová inscenace Městského divadla v Brně těží ze současného a svěžího překladu Jiřího Joska, ale také z mnoha neotřelých inscenačních nápadů. Režisér Roman Polák vytváří na jevišti osobitou atmosféru karnevalového veselí, v němž je vše dovoleno a masky si nasazuje téměř každý. Převlek potkal nejen postavu Violy, ale i figury dvou šlechticů ve službách vévody, které ztvárňují Lenka Janíková a Veronika Poláčková. Vévoda je tak obklopen pouze ženami v mužských rolích, takže maskovaná Viola z této sestavy nijak nevychází. Absurditu převleků pak dotáhli režiséři tím, že Hanu Holíšovou nechal hrát dvojroli Violy i jejího bratra Sebastiana. Při závěrečném rozuzlení vznikají komické situace už proto, že oba odloučení sourozenci se tu mají nakonec šťastně obejmout. Ačkoliv z dnešního pohledu jde o prvek nevhodný, režisér tak vlastně navázal na dnes již zapomenutou inscenační konvenci, která u nás fungovala v 19. století.

Dalším pozoruhodným inscenačním prvkem je provokativní scénografie. Postavy začínají hrát v renesančních šatech, jež postupně nenápadně vyměňují za moderní, čímž kostýmní výtvarnice Karola Šimáková naznačuje nadčasovost textu. Scéna Pavla Boráka pak dostala podobu širokých dřevěných vln, které připomínají dráhu pro skateboarding. Dva kluci tu na prknech s kolečky řadí nejen o přestávce, ale i během představení a společně s davem karnevalových masek vytvářejí cosi jako spolek bláznů, jimž je na jevišti vše dovoleno.

Pro ostatní aktéry je ovšem problém přijít na jeviště tak, aby přitom nespádli či alespoň neztratili rovnováhu. Největší herecké břemeno nese Hana Holíšová ve zmíněné dvojroli Violy i Sebastiana. Mimořádně talentovaná herečka se podařilo vytvořit plnokrevnou figuru chlapáka i dívky, která předstírá, že je chlapák. Výkon Viktora Skály v úloze citizádostivého Malvolia graduje ve slavné scéně s podrzveným dopisem, po níž předstupuje před nic netušící Olivii Pavly Vitázkové ve žlutých punčochách s překříženými podvazky. Melancholické tóny vnáší do děje blázen Feste v uměřeném podání Erika Parduse. Jeho zdumčivým písničkám dodal potřebnou náladu skladatel David Rotter také tím, že se v melodických nechal inspirovat dobovými notovými zápisy.

Hlavním kladem brněnského Večera tříkrálového je vytvoření karnevalové atmosféry, která zřejmě navazuje na staré pohanské slavnosti související se zimním slunovratem, ale i na středověkou tradici svátků bláznů. Komedie záměr, šálení a převleky se tak záměrně prolíná s reálnou atmosférou vánočních svátků a silvestrovského veselí, která se kvapem blíží. Jestliže v závěru na scénu přicházejí Tři králové a společně s ostatními aktéry zpívají svou píseň, v níž vinnší štěstí a zdraví, jde nejen o silvestrovskou taškařici, ale také o opodstatněný návrat ke kořenům shakespeareovské komedie.

David Kroč, Český rozhlas, Vltava

POJĎ SI MĚ, SMRTI, RYCHLE VZÍT, UŽ NECHCI MILOVAT

V nevázané masopustní taškařici a v roli šaška zbylo Pardušovi místo na nostalgické bilancování

Jevišťe proměněné v písničné duo ilyrského popbeřež. Pěkně klouzavé, takže na těch šikmých šašci i lidé urození padají ostošest. Dokonalý milostný trojúhelník.

V strmých dunách se prohánějí skejtáři. Karnevalový rej, masky krále Neplechy i opata Nerozumu Dvanácté noci, kterou potvrzuje finální My tři králové jdeme k vám...

Jestě jste nepoznali Shakespeara? Pokud vás netrkla Ilýrie, napovím: Orsino miluje Olivii, ta pro změnu Valentina a jinoch, vlastně převlečená Olivie, krasoducha Orsina. No konečně! Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete. Komedii nejkomerčnějšího mistra Williama, a proto nejlepší, nastudoval v brněnském Městském divadle Roman Polák.

Nikdy nic není svaté

Brňáci marně přesvědčovat, že tenhle Polák je kumštýrem nad jiné. Nevidělí totiž jeho slovenské majstrštyky - Čechovova Ivanova, Tři sestry, Gorkého Měšťáky, Ostrovského Les. Možná Rostandova Cyrana (v Astorce a na festivalech se hrál jedenáct let!). Ibsenův Peer Gynt a Stoppardova Arkádie v MdB zůstaly trochu v jejich stínu...

A moc těžké bude polemizovat s vševědoucími shakespeareology, kterým tenhle Polák ze Slovenska sňal jejich dramatika ze soklu a místo nudného deklamování blankversu (na takového se jedte podívat do Opavy - Romeo a Julie) vyčaroval ze Shakespeara živou vodu masopustní taškařice, ve které je dovoleno úplně vše. Aj Smrtku vynést. Ne nadarmo Alois Bejbík přeložil Shakespearovu Twelfth Night or What You Will jako Komedii masopustu. Gag stihá gag. Vídlo režijních nápadů a vymyšlenosti. Nic v té bravurní komedii, ve které si každý najde, co chce a co v komedii hledá, není svaté.

Stačí jen dobře poslouchat. Shakespeare je ve Večeru tříkrálovém dokonale, protože Polák si vybral překlad Jiřího Joska. Ten umí být přesný. Ostatně voní ještě novotou. Člověk neví, co má chválit dřív, jestli inscenaci nebo knížku z Joskovým překladem či program se studii Viléma Svátka Shakespeara Dvanácté noc.

Ať jsi Slovák nebo Polák

Nejvic poklon musí se ale vyseknout heroům, kteří Polákovu království - na dunách Pavla Boráka padajíce, v kostýmech Karoly Cermak-Šimákové pajdajíce, v renesančně divých rytmech Davida Rottera choreograficky zvládaných s Ivanou Dukič - přenesli na jeviště.

Místa málo. A výkony Erika Parduse (Šašek Feste), Ireny Konvalinové (komorná Marie), Jana Mazáka (pan André), Martina Havelky (pan Tobiáš), Viktora Skály (Malvolio), Pavly Vitázkové (Olivie), Hany Kovářkové (Viola), ale i všech ostatních (Gazdík, Junák, Poláčková, Janíková, Matějka, Bořecký, Isteník, Kropáč) - jedním slovem fantastické.

Se spolkem bláznů potulných (mj. Břišťanů, Ježkův, Horčicová, Nevěčný) i na prknech (Bindr, Rousál) zase inscenace, kterou může Brnu závidět zbytek Česka!

Jiří P. Kříž, Právo, 17. prosince 2008

PRÁTELSTVÍ, NEBO OBRAZ?

Poslední říjnovou premiérou Městského divadla Brno se stalo uvedení komedie *Kumšt* z pera Yasmíny Rezy na Činoherní scéně. Takřka půldruhé hodiny trávící „malometrážní“ komedii (někdy uváděnou pod titulem *Obraz*) pro tři herce v předkladu Michala Láznovského nastudoval režisér Zdeněk Černín, jenž je zároveň autorem úpravy.

Inscenace je zasazena do jednoduché neměnné scény výtvarníka Jaroslava Duška (rovněž autor kostýmů), na horizontu ohraničené a určitým způsobem i prosvětlené velkou bílou stěnou s posouvajícími se třemi sedacími předměty uprostřed. Ty jsou vedle obrazu, který je hlavním ideovým i fyzickým předmětem hry, jedinými pohyblivými prvky na jinak prázdném velkém jevišti.

Hlavními a jedinými postavami komedie jsou dlouholetí přátelé - muži ve věku čtyřlístec, čtyřicet a padesát let. Každý z nich je nositelem určitého společenského, intelektuálního a sociálního postavení, které ovlivňuje jeho chování, myšlení i jednání. O typovém určení postav vypovídají mimo jiné i jejich civilní kostýmy. Doprovodnou složkou inscenace je funkční hudba Davida Rottera.

Děj komedie se točí kolem poměrně finančně náročné koupě moderního obrazu jedním z přátel. A právě obraz je prvotním impulzem k rozjitření vzájemných vztahů. Textové, respektive obsahové nijak náročná komedie a její nastudování stojí a padají s typy hereckých představitelů a jejich výkony. Černínova koncepce jím dokonce ponechává vlastní křestní jména - Erik (Erik Pardus), Viktor (Viktor Skála) a Lukáš (Lukáš Hejlík).

V premiéře se právě této trojici (Lukáše alternuje Patrik Bořecký) podařilo rozputat na jevišti takřka „reálnou“ debatu nejen o inkriminovaném obraze, ale i o mezilidských vztazích, jejich hodnotách, síle a významu, za což sklídili potlesk spokojeného publika.

Iveta Macková, Kult.cz, prosinec 2008

HRA O KUMŠTE A ŽÁŽITKOCH Z NEHO

Hra je napsaná velmi jednoduše, přímo, bez kudrlinek a bez vedřejších efektů. Ide jednoduše na vec, a věci aj city presne pomenúva. Je to tak akoby tá autorka bola ukrytá v ateliéri architektúry na bratislavskom Gottwaldovom námestí a opisovala od nás, kamarátov, ktorí dumali a hádali sa, nad abstraktnými plátnami Sašu Viku (biela v bielom).

V októbri 2008 mala premiéru táto hra pod názvom *Kumšt* na Činohernej scéne v Mestskom divadle v Brne. Mimochodom, názov *Kumšt* vypovedá o obsahu hry lepšie a množnacoňejšie, ako názov *Obraz* (názov hry v origináli je *L'Art*). Inscenácia pre troch hercov, celkom komorná, intímna, by sa viac hodila na javisko oveľa menšie, tiež intímnejšie. Ale režisér Zdeněk Černín nejakto začaroval priestor a relatívne veľké javisko aj hľadisko dostalo neveriteľne komornú atmosféru. Už som kedysi napísal, že v Černínových réžiiach je cítiť jeho pôvodné povolanie herca. Jeho réžie sú vždy herecké. Vychádzajúce z dôvery v herca. Nepotrebuje žiadne vedľajšie efekty, expresívne nápady, aby boli jeho inscenácie zaujímavé. Aby sa divák „zobudil“ z letargie. Povedané by sa dalo zhrnúť do tézy, že jeho réžie sú minimalistické. Černín necháva postavy rozohrávať príbeh na malom priestore, v jednoduchých kulisách, s rovnakým dôrazom na slovo, ako na ticho. (Scéna prvého kontaktu priateľov s abstraktným plátnom je nádherná. Skúmajú ho bezradne a ticho. Ticho a bezradne.)

Aby mala trojica priateľov k sebe ešte bližšie, pôsobila na divákov pohodovo a vierohodne, zamenil režisér mená postáv za krstné mená jej protagonistov. A tak je introvertný majiteľ obrazu Viktor Skála Viktorom, priateľ, ktorý nemá pre svojou prostorekostosť ďaleko ku konfliktom je Erik (hrá ho Erik Pardus) a najmladší z priateľov, chlapec tak trochu bez názoru, ktorý by najradšej vyhovel každému - a to sa nedá, je Lukáš, stvárňuje ho, samozrejme, Lukáš Hejlík. (Patrik Bořecký, ktorý postavu alternuje, hrá na javisku tiež postavu s menom Patrik). Tento osobný prístup

asi tiež pomohol hercom vžiť sa do úloh troch priateľov, hrať akoby samých seba. Pretože dialógy aj mlčanie Yasmíny Rezy sú presné, opísané zo života. (Že by aj z katedry architektúry z Bratislavy?) Naozaj, kdekoľto z mužov sa v tej trojici nájde. Kdekoľto si povie: To je teda fór, také čosi som prežil, prežívam.

O hereckom talente Erika Pardusa a Viktora Skálu sa rozpisovať netreba. Oni nikdy neprekvapia zlým výkonom, pretože sú vždy výborní. To je skutočne tá nejtžiašia pozícia. A mladý v trojici, Lukáš Hejlík prijíma prekvapil, lebo jeho rola je najmenej vyhranená, najtžiašie uchopiteľná. A predsa bol tým dvom divadelným bardom dôstojným spoluhráčom.

Hra *Kumšt* je príjemným divadlom. trochu humorným, trochu smutným, nakoniec optimistickým, veď víťazí priateľstvo. A divák, odchádzal spokojný, aj preto, že si z predstavenia odnáša, už tradične, viac ako dvestostranový knižku, ktorá obsahuje okrem textu hry množstvo ďalšieho materiálu. Od pohľadu na dejiny abstraktného umenia, až po psychologickú sondy do priateľstva žien a priateľstva mužov. Okrem toho zopár reprodukcií výtvarných diel, zopár vhodne volených veršov a úplné údaje o inscenácii. Ziadne divadlo v Čechách nemá tak perfektne pripravené bulletiny. Aj to čosi prezrádza o profesionalite umelcov v Mestskom divadle v Brne.

Peter Stoličný, www.divadlo.sk, 13. 11. 2008

KUMŠT:

PRÍJEMNÉ OŽIVENÍ V MĚSTSKÉM DIVADLE

Talent Rezové pro zachycení mezilidských vztahů a komunikace již měli možnost Brňané poznat v inscenaci *Tři verze života* v Mahenově divadle. Kumšt ale v Česku dosud viděli pouze pražští diváci Divadla na Jezerce, v hlavních rolích s hvězdou trojici Janů - Kačera, Hrušínského a Třísky.

V Brně se v hlavní roli komorní hry představili Viktor Skála, Erik Pardus a Lukáš Hejlík. Základní ztvárnění prvek režiséra Zdeňka Černína je zjevný hned v počátcích - původní jména postav Mark, Boris a Ivan nahradil křestními jmény hlavních protagonistů Viktor, Erik a Lukáš, v případě alternace Patrikem Bořeckým Patrik.

Zápletka je jednoduchá. Tři mnohaleté přátelé středního věku rozdělí názor na koupi jednoho z nich, ten si totiž za nemalé peníze pořídí obraz. A to poněkud kontroverzní. Od uznávaného současného malíře bílý obraz s bílými proužky. Tedy obdélník bílého plátna jen s autorským podpisem vpravo dole. Z prvních diskuzí, zda byla koupě výrazem vyříbeného vkusu nebo spíš jen snobským pozérstvím, vyplynou podstatnější otázky. Včetně co vůbec mnohaleté pevné kamarádství drží pohromadě.

Scénograf a autor kostýmů Jan Dušek zvolil velmi strohous a jednoduchou výpravu, která umožňuje vyzníť hereckým výkonům, v čele se střízlivě ironickým a lidsky přesným stoikem Erikem Pardusem. Viktor Skála zase výborně ztvárňuje nadšence, který svůj iracionální krok ve snaze „umět žít“ nedokáže nijak obhájit, ale krásně si s typickou skusou ješitností za ním stojí. Hejlík pak typickou postavu z každého přátelství tří lidí - urovnáváče, stmelující prvek, leckdy tmelící i za cenu přetvářování a podkuřování oběma ze znesvářených stran. Typicky kvalitně nepodbízivá je i hudba Davida Rottera.

Pavel Gejdoš, České noviny, 28. 10. 2008

OPERA TA NEZANIKLA

- MUZIKÁL JI NÁŠTĚSTÍ NEZLIKVIDOVAL

K novému brněnskému nastudování Hervého operety Mam'zelle Nitouche

Slečna Svatoušek stále oslavuje

Nynější nová inscenace proslulé operety Mam'zelle Nitouche - v českém předkladu Slečna Svatoušek či také Slečna Netykavka - je příkladem ojedinělých realizačních

Pokračování na straně 34

**S Igorem Ondříčkem v muzikálu
Kdyby tisíc klarinetů, režie: Jana Kališová**

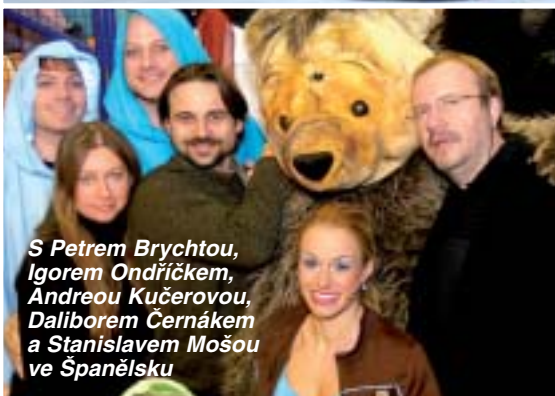
**S Jakubem Uličníkem
v inscenaci Novomanželské apartmá,
režie: Stanislav Moša**

**S Jiřkou Čvančarovou
v muzikálu Nana,
režie: Petr Kracík**

**S Petrem Brychtou,
Igorem Ondříčkem,
Andreou Kučerovou,
Daliborem Černákem
a Stanislavem Mošou
ve Španělsku**

**V operetě
Maňželle Nitouche,
režie: Gustav Skála**

**S Petrem Gazdíkem
Magical Broadway
(Kráška a zvíře),
režie:
Stanislav Moša**

**S Jakubem Uličníkem
v inscenaci
Novomanželské apartmá,
režie: Stanislav Moša**

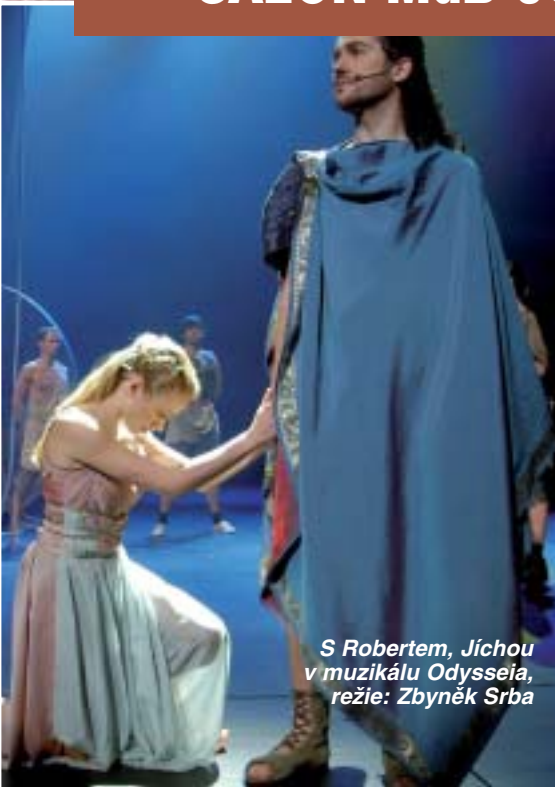

**S Karlem Škarkou
v muzikálu
Magical Broadway
(Mary Popins),
režie: Stanislav Moša**

SALON MdB JOHANA GAZDÍKOVÁ

*S Robertem, Jíchou
v muzikálu Odysseia,
režie: Zbyněk Srba*

*S Petrem Gazdíkem
v muzikálu Odysseia,
režie: Zbyněk Srba*

snah brněnské Městského divadla. Celovečerní dílo, jež na libreto Alberta Millauda a Henri Meilhara zkomponoval skladatel Hervé - vlastním jménem Florimond Ronger - patří k tomu nejlepšimu, co světový operetní repertoár nabízí. A je divácky přitažlivý nejen pro brněnské publikum. Opereta svou obsahovou mnohoznačností a leckdy možná i trochu jinotajnou dvojnóplností (ostatně: který titul není v politických soudraždících aspoň latentně dvojsmyslný?) nápaditě poukazuje na neduhy své doby, jež jsou však aktuální i v současné době. Chameleonská morálka ústřední postavy, tedy Célestina - Floridora v podobě operetní, je totiž stejně „podivná jako chování dokonce i mnohých současných politiků.

Nynější brněnská inscenace sice vychází z tradičních principů operetního zpodobení partitury, ale nevnímá uvedení operety jen jako souhrn archetypálních znaků. Operetní klíše, jež i tento titul nezřídka provází nejen na našich jevištích, se tu mění v úsměvně rozehranou partii, jež sice respektuje kánony operetních manýřismů, ale nevěleče je bezmyšlenkovitě dál. Zkušený režisér Gustav Skála v nynější jevištní úpravě, kterou uskutečnil ve spolupráci s Ondřejem Šrámkem, se dokáže přiblížit mentalitě návštěvníka 21. století, aniž by tím cokoliv ubral operetnímu stylu, jak už to právě před sedmdesáti roky učinil nezapomenutelný komik (a stejně nápaditý režisér, divadelní principál atd.) Oldřich Nový, z jehož tehdejší úpravy nynější brněnská verze čerpá. Ano, byl to Nový, kdysi také představitel nejprve poručíka Champlatreuxe a posléze slavné dvojrole ústřední Célestina - Floridora, kdo v roce podepsání potupné Mnichovské smlouvy (1938) Hervého vaudeville politicky zromodernizoval - jako by tím předjímal dlouhá léta, kdy právě dvojnóplnost sehrávala zejména v našem teritoriu roli velmi důležitou a současně velmi nebezpečnou. V jeho již osvědčeném překladu a úpravě i tato nová inscenace získala spontánní příznivou reakci publika.

„Inscenace Mam'zelle Nitouche v Městském divadle je pojímána ve dvojném znamení - inovace a návratů,“ uvádí dramaturg Městského divadla Brno Jan Šotkovský. „Inovace spočívá zejména v lokalizaci děje, který se režisér Gustav Skála rozhodl posunout do Francie padesátých let a nahradit armádu četnictvem, evidentně ovlivněn vizuální stránkou slavných francouzských „četnických komedií“ s Louistem de Funes.“

Do svého týmu režisér Gustav Skála (který je také choreografem inscenace) vyzval dirigenta Jiřího Petrdlika, jenž si už opakovaně získal pověst poctivého kumštýře, scénografkou je tu Eva Brodská, vnímající dílo s lehkou nadsázkou a bez tradičních operetních officialit včetně oněch typických těžkých okenních závěsů atd. Inscenaci to prospívá! V témež duchu novou verzi vnímá kostýmní výtvarník Roman Šolc, který možná leckdy přetváří přesnost dobového klíše ve prospěch vizuální atraktivnosti, nikoliv však absurdní modernizace nebo divácké operetní nevysokosti. Oba tím celkověmu vyznění dodávají patriční švih, v celistvém vnímání i dokonaly tah.

Nynějším představitelům dvojrole Célestina - Floridora je někdejší představitel poručíka de Champlatreux Igor Ondříček, s nímž alternuje Milan Němec; jde o zkušené herecké osobnosti, jimž role skutečně „padla“ velmi dokonale. Kromě tohoto skvělého interpretačního tandemu ve stěžejní pozici této inscenace známého spektakulární diváci mohou ocenit jako Denisu de Flavigny pohybové i herecky stále více zřetelně se prosazující a svérázně vůči svěřenému úkolu citlivou Radku Coufalovou (v alternaci s Johanou Gazdikovou). Dokáže pohybově vybudit i nejintenzivnější nuance od vláčné citlivé elegance až k výbojně jiskřící, ovšem vždy noblesně sršivé rovině vitálního rozkryvu náladové polohy její role s dokonalým pochopením operetního stylu v patrné odlehčenosti, ale přesahující dokonce místy až k opernímu žánru (zejména komickému) i muzikálové energičnosti. Jako Fernand de Champlatreux se střídají Jiří

Mach, Aleš Slanina či Jiří Zmídlach, v roli subrety Coriny mohou návštěvníci vnímat vskutku adekvátní výkony Jany Musilové nebo Pavly Vítázkové, coby Matka představená se střídají Eva Gorčíková a Irena Konvalinová, jimž předepsaná postava sice nabízí velký rozběh k suggestivnějšímu hereckému rozvoji, ale i tento herecky element spoluvytváří celkovou atmosféru v dobře vnímané rovině. Výraznější místo zaujímá major de Chateau-Gibuse, jemuž Zdeněk Junák (alternuje Jan Apenolář) neponechává nevyužitý prostor. Ani Loriot, jehož si „rozebrali“ Petr Brychta a Robert Jicha, nepůsobí strnule, což platí i o dalších představitelích.

Celkově jde o představení živé, dynamicky vypointované, hodnotově dobře zvládnuté a kompaktní, takže o potlesky na otevřené scéně není nouze. Inu, Hervého dílo je nejen reprezentativní klasika, ale oslovuje svou jinotajností i dnešního diváka...

Tomáš Hejzlar, Haló noviny, 13. 12. 2008

„THE STARS OF MUSICAL“ - NOVÝ KONCERT MĚSTSKÉHO DIVADLA BRNO URČENÝ PRO EVROPSKÁ TURNÉ SE PŘEDSTAVIL DOMA

Je již poměrně známou věcí, že Městské divadlo Brno se se svým souborem neprezentuje jen ve svém městě, ale čas od času na zájezdech po celé České republice a velmi často také v zahraničí. Vrcholem tohoto hostování bývá letní turné ve Španělsku, kde se prezentuje většinou koncertním kostýmovaným provedením slavných muzikálových melodii. Dříve toto roli plnilo pásmo „Golden Broadway (Muzikály z Broadwaye)“, letos se představili s programem novým, s názvem „The Stars Of Musical“ v režii Petra Gazdika a choreografiemi Hany Kratochvílové a Pavly Macháčkové. 9. listopadu se poprvé předvedl na domácím jevišti obecněm doslova nabitě Hudební scénou. A jde o skutečně lahodně namíchaný koktejl.

V prvních minutách jsme zabrousili do pestrobarevné muzikálové klasiky, přičemž hlavní pozornost byla zaměřena na kulturní díla autorské dvojice Kander - Ebb „Chicago“ a „Cabaret“. Došlo ale napříkald i na „Sweet Charity“, či nesmírně populární filmy „jukebox musical“ „Moulin Rouge“, i pár méně známých, ale stejně putavých skladeb. Všechny skladby byly prezentovány v anglickém originále.

Rozhodně musíme upozornit na dvě čísla, která se trochu lišila od tradičního pojetí a stala se tím velmi výrazná. „El Tango de Roxanne“ z již výše uvedeného „Moulin Rouge“ snad nikdy nepěstřane fascinovat tím, že ve verzi určené tomuto snímku nemusí mít nikdo potřebu hledat skvoštný originál od legendárních The Police, je naprosto sbevýbná a žije si svým vlastním životem, což se potvrdilo i v rámci této show, když Dušan Žitáček nasadil pro něj naprosto netypický „chraplák“, Petr Gazdik se se svým romantickým vyšším barytonem rozhodně nenechal zahanbit, do toho se přidal vášnivý tanec a vznikla tak další interpretace hodná pozornosti.

Kulturní píseň „Cabaret“ ve skvělém podání Marty Prokopové byla sice scénicky i výrazově naprosto minimalistická, ale alespoň tak výborně vyzněl tragický podtón této písně, což se nestává tak často.

Ale i v dalších osvědčených hitech pod skvělým vedením dirigenta Martina Procházky si mohl každý najít i po mnoha předchozích posleších a díky osobním interpretačním vkladům všem interpretů bez výjimky něco nového.

Druhý díl programu tvoří zkrácená verze legendární rockové opery Andrewa Lloyda Webbera a Tima Rice „Jesus Christ Superstar“. Méně oficiálním tónem by se dalo říci, že jde přímo o její „best of“. Koncepce této části je víceméně převzatá z brněnské plnohodnotné koncertní verze tohoto díla, která měla svou premiéru v rámci letošního ročníku festivalu „Dokofrán pro hudební divadlo 2008“, její režie se ujal také Petr Gazdik a velkou inspiraci mu byla jiná scénicko-koncertní adaptace dirigenta Caspara Richtera ve Vídni. Zatímco v plné délce může tato verze

spíše než koncertní provedení připomínat sice moderní, ale přesto novou klasickou divadelní inscenaci, doplněnou o velký živý orchestr, ve „Stars of Musical“ má tato část s výběrem největších hitů své opodstatnění, spád, je nesmírně zábavná a navíc je předvedena již zavedenou hereckým týmem brněnského nastudování (dokonce se dvěma představitelkami Máří Magdaleny). A pokud si někdo klade otázku, proč celou polovinu večera tvoří výtažky z představení, na které si může do Brna každý čas od času zajet, navíc v angličtině, odpověď je nasnadě. Díky „The Stars Of Musical“ máme příležitost zjistit, jak se MdB prezentuje v zahraničí a tam si samozřejmě na „našeho“ „Jesusse“, jen tak zajet nemohou, pokud nepočítáme odborníky nebo nadšence, cestující po světě za hudebním divadlem křížem krážem a těch zase tolik není.

Dívák nebyl při sledování odkázan jen na svou znalost angličtiny, nad jevištěm bylo přítomno i titulokovací zařízení s českým překladem písní. Bohužel na něj z mnoha úhlů nebylo moc dobře vidět, ale u podobných projektů jde skutečně jen o doplňkovou záležitost.

Na závěr se rozezněla u nás mnohem méně známá Lloyd Webberova optimistická anglicko-španělská skladba „Amigos Para Siempre“, která potvrdila pohodový průběh večera, který uběhl tak rychle, že divák ani nechce věřit avizované stopáži sta minut.

Pokud tedy chcete zažít příjemný, nenáročný večer, pořídně si zatlaskat a užít (případně potichu zapínaví) si oblíbené muzikálové šlágry, lze vám návštěvu tohoto koncertu, pokud se na programu MdB ještě objeví, vřele doporučit.

Ondřej Doubrava, 21. 11. 2008

DÍVACI MĚSTSKÉHO DIVADLA ROZDÁVALI POPULÁRNÍ KŘÍDLA

Radka Coufalová se stala nejpopulárnější herečkou Městského divadla Brno (MdB) v sezoně 2007/2008. V tradiční anketě Křídla dostala od diváků nejvíce hlasů, zvítězila podruhé za sebou. Z mužských herců se nejvíce líbil Igor Ondříček. Nejatraktivnějším představením byla komedie Branda Thomase Charleyova teta.

Nominovány byly též herečky Jana Musilová a Pavla Vítázková a herci Erik Pardus a Petr Štěpán. Z inscenací to byly choreografie k muzikálu Fame (Igor Barberič) a výběr hudby k inscenaci Deník krále (Zdeněk Plachý).

Nejvýznamnějším počinem je výprava Evy Brodské k inscenaci Charleyova teta. Cenou kolegia divadelního časopisu Dokořán byl poctěn dirigent Igor Vavřda, Cenu osobnosti roku převzal generální ředitel společnosti Teplárny Brno Alexej Nováček, Cenu bezpečného zázemí získala pokladní Ludmila Bezrouková. Úterní večer Křídla sepsali Stano Slovák, Jan Šotkovský a Petr Štěpán, první jmenovaní také režisovali.

(tr), Právo, 19. 12. 2008

BRNĚNŠTÍ TRIUMFOVALI V RUMUNSKU

Muzikálová produkce Městského divadla Brno je už řadu let známa také po celé západní Evropě. Poprvé v historii dostal nyní tento brněnský soubor příležitost představit v mezinárodní konkurenci rovněž svou produkci operetní. Stalo se tak na mezinárodním hudebně divadelním festivalu v Rumunsku.

Bukureštské Národní divadlo Iona Daciaa hostilo tento týden pod patronací rumunského ministerstva kultury divadelní soubory a filharmonie z Brazílie, Itálie, Japonska, Maďarska, Německa, Rakouska, Ruska, Slovenska, Srbska, Švýcarska a Ukrajiny. Českou republiku v Bukurešti v neděli reprezentovalo Městské divadlo Brno se svou verzí hudební revue Orfeus v podsvětí od Jacquese Offenbacha v režii Gustava Skály. Inscenace svou revuálně citěnou odlehčeností osciluje mezi tradičně pojímaným operetním stylem a moderněji pojímaným vnímáním s realizačními principy blízkými spíše oblastí muzikálové.

Tato zajímavě koncipovaná verze, jež vychází z tradiční operetní hravosti a tento rámeček aktuálně přesahuje moderněji pojatými realizacními prostředky, se také u rumunského publika setkala s příznivým pozitivním ohlasem. Po skončení představení odměnili diváci výkony herců dlouhotrvajícím potleskem vstojie. Podle sdělení manažerky zájezdu Zdeny Nykodymové si návštěvníci představení nemohli vynachválit obzvlášť strhující výkony především Richarda Samka (Orfeus), Olyg Bezaciánské (Eurydika) a Igora Ondříčka v roli Jupitera. Mimořádné velkých ovací se dostalo také třiatřicetiletému brněnskému orchestru pod vedením dirigenta Dana Kalouska.

(the), Haló noviny, 27. 11. 2008

OVACE PRO SUGAR V LUBLANI

Režisér Stanislav Moša společně se svými brněnskými výtvarníky, scénografem Jaroslavem Milfajtem, autorem scénických kreseb Petrem Hlouškem, návrhářkou kostýmů Andreou Kučerovou a choreografem Vladimírem Kloubkem odvedli ve spolupráci se slovinckými kolegy skvělou práci. Premiéru (4. 12. 2008) muzikálové komedie SUGAR na prknech Městského divadla v Lublani - Nekateri so za vroče, překlad Alja Predan a Milan Dekleva, dirigent Žarko Prinčič, dramaturgie Petra Pogorevc ad. odměnili Slovinci salami smíchů během celého představení a v závěru ovacemi, po právu patřícími všem hercům lublaňského souboru i celému tvůrčímu týmu.

SUGAR je třetí muzikálovou inscenací Stanislava Moši pro Městské divadlo v Lublani: v roce 2006 to byl Kabaret, vloni Šumaf na střeše. Obě inscenace se představily českému publiku na mezinárodním festivalu hudebního divadla Dokořán pro MdB v uplynulých dvou sezónách. Inscenace Kabaretu se ve Slovinsku dokonce stala prestižní, neboť získala ocenění Nejlepší inscenace roku, za roli Konferenciéra získal jeho představitel Uroš Smolej (v SUGAR Jerry-Dafné) též ocenění Nejlepšího slovinského herce roku. Nutno dodat, že muzikál je ve Slovinsku žánrem zcela mladým a uvedené inscenace vznikají za nadsěni a práce činoherního souboru, který se s muzikálem a jeho náročností propojení herectví, tance a zpěvu postupně seznamuje a získává na oblibě jak u interpretů, tak u diváků.

Přiběhl americké muzikálové komedie SUGAR Petera Stonea, Jule Stynea a Boba Merrilla - je navysost známý z filmu Billyho Wildera NĚKDO TO RAD HORKÉ z roku 1959 s Marilyn Monroe, Jackem Lemmonem a Tony Curtisem v hlavních rolích. Crazy gangsterka s nádechem romantické komedie: naivní sexy blondýnka a párek muzikantů bez práce, kteří se převlečou do ženských šatů, aby dostali práci v dívčí kapele a stepující chicagské „psí dečky“, čas od času v nestřežených okamžicích vysílající sprchu střel na své protivníky.

Nápad vpusť na scénu film, a sice v podobě černobílé barevnosti, ve scéně i kostýmech, vtipných komiksových kreseb, rychlého spádu představení, a konečně nezapomenutelné písně dívky ze srdcem na dlaní jménem Sugar Kane „I Wanna Be Loved By You“ ...se skutečně vyplatil. Nejen oba aktéři, Jerry, převlečený za Dafné, hrany Urošem Smolejem, a Joe, převlečený za Josefínu, hrany Gregorem Grudenem, ale i jejich spolutvůrce Sugar v podání Jany Zupanič, a milionář jménem Osgood Fielding v podání Janeze Stariny, tvořili skvělé jádro hereckého ansámblu. Z dalších typově vtipně obsazených vedlejších rolí jmenujeme také Gregora Čušina v roli manažera Bienstocka nebo Jette Ostan Vejrup v úloze šéfky kapely Sladké Sue ad. Celková inscenace vyniká zralostí v odstupu, ve zkratce, donkolém temporytmu a vespříjemnou úroveň humoru, neseného dialogy a hereckým pojetím, potlesk na otevřené scéně si vysloužily i scénické, kostýmní či pohybové nápady.

www.scena.cz, 7. 12. 2008

Williamsův portrét od Bernarda Safrana

WILLIAMSŮV EROS A THANATOS

Odkudpak se nám vzala v titulu k autoačnickému článku k premiéře Williamsovy *Kočky na rozpálené plechové střeše* feckých bohů lásky a smrti? Inu, neobjevila se tam jinak než po nehlubší logice samotné hry, neboť jde o dva polární principy lidského bytí, které žijí ve vzájemné důvěrné přítulnosti, jeden nemůže bez druhého být a kde ožívá jeden, ožívá i druhý (viz pozoruhodnou vzpomínku Elieho Wiesela na transport koncentračního tábora, kde v těsné blízkosti brány smrti došlo mezi jeho mladými spoluvězni k náhlé explozi pubertální sexuality). Nejinak je tomu i ve Williamsově hře, kde se příznak přibližující se smrti rovněž snoubí s nemalou dávkou erotiky a vášně a přicházející zánik vyvolává o to intenzivnější chuť žít. Ale na velkolepé milio-

PŘIPRAVUJEME

nářské párty k pětadesátým narozeninám boháče Pollitta existuje kromě stínu smrti a sexuální touhy ještě třetí mocný pud – touha po podílu na jeho vskutku nemalém dědictví. A který z nich zvítězí? Počkejme si....

Po jemném poetickém úvodu několik strohých fakt. Když se Thomas Lanier Williams (1911–1983) pustil na přelomu let 1954 a 1955 do psaní *Kočky na rozpálené plechové střeše*, byl zhruba v polovině své umělecké dráhy a měl na svém kontě pod uměleckým jménem Tennessee řadu dramatických úspěchů. Byly mezi nimi alespoň dvě hry, které se budou, zdá se, trvale řadit k tomu nejlepšímu, co ze sebe dramatika 20. století vydala (*Skleněný zvěřinec* a *Tramvaj do stanice Touha*), a alespoň dvě takové hry měl ještě před sebou (*Sestup Orfeův* a *Noc s leguánem*). A přesto se právě *Kočka*, jak budeme objekt našeho zájmu nadále zkráceně nazývat, stala Williamsovým dílem ne-li nejlepším, tedy alespoň ve Spojených státech nejpobulárnějším. Kromě „*Tramvaje*“ je navíc jedinou Williamsovou hrou ověněnou prestižní Pulitzerovou cenou.

Broadwayskou premiéru hry režíroval proslulý Elia Kazan, který Williamsovi kdysi „proslavil“ divadelní inscenaci i filmem *Tramvaj do stanice Touha*. Byl to tedy tvůrce, jehož si Williams velmi vážil – jen tím lze vysvětlit, že akceptoval Kazanův zvláštní požadavek. Kazan totiž požádal Williamsa o podstatné přepracování třetího jednání hry. Williams zadání splnil (stál opravdu o to, aby Kazan jeho hru režíroval), vydání hry doplnil rozsáhlou poznámkou, ve které vysvětlil důvody přepracování třetího aktu a napsal, že zvolil-li si dramatik za režiséra své hry skutečného tvůrce, nemůže po něm vyžadovat, aby byl ve všem sluhou jeho záměrů bez jakékoli vlastní myšlenky a nápadu. Nikdy však zřejmě toto řešení zcela nepřijal a ve vydáních této hry jsou běžné o-tiskovány vedle sebe „Williamsova“ a „broadwayská“ verze třetího jednání. Nebudeme zde ličit detailně rozdíly mezi nimi, jen dodejme, že jsme zvolili verzi Kazanovu.

I s upraveným třetím jednáním však Kazanova inscenace nesporně triumfovala. V ústředních rolích se objevili Ben Gazzara jako Brick, Burl Ives jako Otec a Barbara Bel Geddesová (českým televizním divákům známá coby „Miss Ellie“ z velepopulárního *Dallasu*) jako Maggie. Ives a Madeleine Sherwoodová jako Mae si své role zopakovali o tři roky později ve filmové verzi, která získala mnoho oscarových nominací, ale ani jednu neproměnila a ve které Bricka s Maggie sehrál hvězdný pár Paul Newman – Elizabeth Taylorová. Od té doby už *Kočka* nikdy nepřestala být jedním z nejhranějších titulů amerických jevišť. (Svůj podíl na tom má jistě fakt, že narozdíl od jiných Williamsových textů prakticky postrádá symbolické momenty a snad nejvíce z nich se blíží realismu televizního typu, který americkým jevištím stále dominuje.) Na Broadway se vrátila ještě třikrát, přičemž byla Maggie často „benefiční rolí“ na divadlo se vracějící filmové hvězdy, třebaš pro Kathleen Turnerovou (1990) i Ashley Judd (2003). Po filmové verzi se dočkala i dvou televizních adaptací – v té z roku 1976 si Otce zahrál sám Laurence Olivier. A dokonce i když se v seriálu *Beverly Hills 90210* rozhodla Brenda Walshová dělat konkurs do středoškolského divadelního kroužku, bylo to na roli *Kočky* Maggie.

Sám Williams nakonec ve svých *Pamětech* váhavě přiznal, že má *Kočku* ze všech svých her nejradši, a to nejen kvůli tomu, že se v ní dokázal takřka absolutně držet „*drahocenného Aristotelova ediktu*“ o jednotě času, místa a děje. Dodal: „*Mám pocit, že v Kočce jsem přesáhl sebe sama, a to ve druhém aktu, a dospěl v postavě Otce k již své syrové výmluvnosti, které jsem v žádném jiném svém dramatickém charakteru nedosáhl.*“

Jeden rekord závěrem – *Kočka* na rozpálené plechové střeše je již desátou (!) inscenací nakrčenou z her Tennesseeho Williamsa na jevišti Městského divadla Brno. To už zavání evropským, ne-li světovým unikátem. *Kočka* na rozpálené plechové střeše bude v MdB uvedena v překladu **Milana Lukeše**, úpravě a režii **Zdeňka Černína**, na scéně **Jana Duška**, s kostýmy **Alice Laškové** a v dramaturgii **Jana Šotkovského**. Hlavní role ztvární **Lukáš Hejlík** (Brick), **Hana Briešťanská** (Margareta) **Zdeněk Junák** (Otec) a **Jana Gazdíková** j.h. (Matka). **Premiéra inscenace bude 28. února na Činoherní scéně.** -jš-

P.S.

Za titulek k tomuto článku vděčím panu Viktoru Kudělkovi, dramaturgickému spolupracovníkovi inscenace a zřejmě nejzapálenějšímu williamsologovi celých Čech, Moravy a Slezska, který navíc oslavil tři dny před její premiérou osmdesáté narozeniny. Všechno nejlepší, pane doktore!